

ยุคสมัยแห่งความสิ้นหวัง
Generation of Hopelessness

แต่นักนอนและหุ่นยนต์ในโลกใบนี้

คำนำ ฉบับอีบุ๊กปี 2024

ผู้เขียนขอใช้พื้นที่ตรงนี้ในการอธิบายรายละเอียดทั้งหมดของนิยายเรื่องนี้ “ยุคสมัยแห่งความสิ้นหวัง” เป็นนวนิยายรางวัลดีเด่น Young Thai Artist Award ปี 2016 ถูกจัดพิมพ์โดยแพรวสำนักพิมพ์ในปี 2019 ภายใต้การบรรณาธิการของคุณจตุพล บุญพรัตน์

ฉบับพิมพ์โดยแพรวสำนักพิมพ์จะใช้หน้าปกสีดำ มีรูปคนสวมหมวกสีแดงนั่งอยู่ตรงกลางภาพ หนังสือฉบับปกดำนี้ได้รับเลือกเป็นนวนิยายรางวัลชมเชย รางวัลสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ประจำปี 2020

ในปี 2022 ผู้เขียนได้ร่วมมือกับ Scalab Production สร้างเกม “ยุคสมัยแห่งความสิ้นหวัง ภาค คฤหาสน์สมบัติซ่อนเลือด” โดยเนื้อหาเป็นเรื่องราวสืบเนื่องจากนิยายเล่มนี้ เล่าถึงการเดินทางไปยังคฤหาสน์ของนักวิทยาศาสตร์ผู้ลวงลับ และได้พบปริศนาต่างๆ มากมาย ด้วยจุดประสงค์ที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นเกม เนื้อหาจึงมีความสดใส ตื่นเต้นเร้าใจ มากกว่าเล่มแรกที่มีลักษณะเป็นวรรณกรรมแนววิทยาศาสตร์

ตุลาคมปี 2022 Scalab Production ได้นำเนื้อหาของเกมมาเรียบเรียงและสร้างเป็นหนังสือในชื่อ “ยุคสมัยแห่งความสิ้นหวัง ภาค คฤหาสน์สมบัติซ่อนเลือด”

โดยหนังสือทั้งภาคแรกและภาคสองสามารถอ่านแยกกันได้โดยอิสระ

ในปี 2024 นิยายภาคแรกได้หมดสัญญาฉบับแพรวสำนักพิมพ์ ผู้เขียนจึงนำมาวางขายในรูปแบบอีบุ๊ก และเปลี่ยนจากปกสีดำของสำนักพิมพ์ไปเป็นปกใหม่ที่วาดโดยคุณ @PokPokzzzz ในส่วนของชื่อเรื่องออกแบบโดยคุณ ILLREI ส่วนด้านในรับผิดชอบการจัดหน้า โดยคุณฝนมกรา.

ท่านผู้อ่านสามารถอ่านภาคแรกเป็นเรื่องจบในตัวได้โดยไม่ต้องติดตามภาคเกม หรือหากสนใจ ท่านสามารถหาอีบุ๊กของภาคเกมได้ใน Meb และเล่นเกมได้ที่แอปพลิเคชัน Buzzde

คำนำ ฉบับพิมพ์ปี 2019

เจ็ดปีก่อน ความคิดเกี่ยวกับสลีปนีอกถูกสร้างขึ้นระหว่างการสนทนาในหมู่มิตรสหาย
บทสนทนาเหล่านั้นเกิดขึ้นบริเวณถนนซึ่งมีผิวหน้าแตกบิ่น
หน้าหอพักที่ผู้เขียนอาศัยในช่วงอายุสิบเก้าหรือยี่สิบ ในวันนั้นสายลมพัดแรง
ผู้เขียนยังคงจำได้ว่าใครเป็นผู้ช่วยขัดเงาความคิดนี้ให้ส่องประกาย
และขอขอบคุณเพื่อนคนนั้นเอาไว้ ณ ที่นี้ด้วย

บนถนนสายนั้นเองที่มีเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย
ในบริเวณที่มีสายลมพัดแรงอยู่เสมอ นั้น ผู้เขียนเคยทั้งหัวเราะและร้องไห้
ในวันเวลาเหล่านั้น ผู้เขียนยังอ่อนแอเพียงสายิ่งกว่านี้มาก จึงทั้งสุขและเศร้า
โกรธและครวญคร่ำ ราวเรียงจนมีอาจควบคุมสีหน้าท่าทางไว้ได้
หรือบางครั้งก็หมองหม่นจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด

ความเยาว์วัยในช่วงเวลานั้นเองที่บ่มรวมกันแล้วกลายเป็นโอลิเวอร์
ควีนเทาหมองหม่นบิ๊บอัดเปลี่ยนรูปเป็นโจเอล ความเจ็บไข้กั่นหยดใสกลายเป็นไอดา
และความรื่นเริงหลอมละลายเทลงพิมพ์ ขึ้นรูปเป็นวลาดิเมียร์

เจ็ดปีเป็นเวลาที่นานพอ
ตอนนี้ผู้เขียนเองก็ไม่ทราบว่ามีใครคนนั้นได้พลัดพรากไปอยู่ที่ใดแล้ว
แม้แต่วิญญาณผู้เขียนในช่วงเวลานั้น

วิญญาณซึ่งเป็นผู้จรดปากกาสร้างร่างแรกของยศสมัยแห่งความสิ้นหวัง
ตอนนี้ก็เหือดแห้งไปจากชีวิตเสียตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ วิญญาณเล็กจ้อยพลัดตกหกกรว
ไม่ทราบเหมือนกันว่าทำหล่นหายไปที่ใด เมื่อครู่ได้ลองล้วงในกระเป๋าดู
ถึงรู้ตัวว่าหาไม่เจอเสียแล้ว เจ้าสิ่งที่ยังเหลืออยู่ตรงนี้และนั่งคิดเขียนคำนำให้หนังสือ
เป็นเพียงสิ่งอื่นที่เปลี่ยนแปลงไปเสียมากจนไม่เหลือรูปรอยเดิมอีก

แต่ท่านผู้อ่านอาจได้พบวิญญาณที่สาปสูญคนนั้นก็ได้อ...

ระหว่างพลิกหน้ากระดาษ ค่อยค้นลงไปในธารแห่งถ้อยคำ ท่านอาจได้พบเธอ
เด็กสาวคนนั้น...คนที่ยังคงเจ็บปวดและยังคงมีความหวังมากเหลือเกิน

หากท่านตามหาเธอพบ ช่วยบอกเธอด้วยว่า
ตัวเธอในอนาคตมีความสุขและอยู่ได้อย่างดี
ในยศสมัยแห่งความสิ้นหวังซึ่งคืบคลานมาถึงและยังไม่จบลงไป

ขอแสดงความนับถือ
จิตานันท์ เหลืองเพียรสมุท

โจเอล ยังกล้มตาขึ้นในกล่องที่ดูเหมือนโหลศพ ผั่งด้านในทุกด้านบนวมสีน้ำตาลเข้ม มีเสียงดังมาจากภายนอกกล่อง เสียงนั้นพูดคุยกับเขา

“สวัสดีโจเอล ยินดีต้อนรับสู่การตื่น”

“สวัสดีเฟลิกซ์ ผมขอയാออโรแปมเพิ่มสามแผงนะ”

ฝากล่องค่อยๆ เคลื่อนเปิดออกไปทางขวามือโดยที่โจเอลไม่ได้ขยับตัว เขามองเห็นมือของใครคนหนึ่งเลื่อนฝากล่องออกให้ เสียงนั้นยังคงเอ่ยต่อ “เพิ่มอีกหระอโจเอล นายช้กจะติดยานะเนี่ย”

ชายหนุ่มลุกขึ้นนั่งเมื่อฝากล่องเปิดออกจนสุด มีสายไฟสองเส้นงอกออกมาจากท้ายทอยของเขา เหมือนเป็นหุ่นยนต์ แต่โจเอลขอยืนยันร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าตัวเองเป็นมนุษย์ เขาดึงสายไฟสองเส้นออกจากขั้วเสียบตรงท้ายทอย ขยี้ตาแล้วก็ตบหน้าผากตัวเองเพื่อโล้่าการปวดหัว จบท้ายด้วยการครางเบาๆ อย่างเหนื่อยอ่อน

เฟลิกซ์บอกว่าเขาติดยาหระอ นั้นสินะ

เขาหันไปทางต้นกำเนิดเสียงที่คุยกับเขามาจนถึงเมื่อครู่

ชายร่างผอมผมสีอ่อนคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น

กำลังมองมาที่เขาด้วยสายตายากจะคาดเดาว่าคิดอะไรรอย

โจเอลเอ่ยตอบเสียงแหบแห้ง “คนที่เข้าสู่การนี้มีใครหนีพ้นบ้างละ”

เฟลิกซ์ไม่ได้ตอบอะไรอีก เขาเดินไปทางประตูห้อง

ออกจากห้องแล้วปิดประตูก่อนที่โจเอลจะได้พูดอะไร โจเอลลุกขึ้นจากกล่องของเขา

ร่างกายปวดไปหมดเหมือนจะประท้วงทันทีที่ยืนขึ้น เขามองไปรอบๆ

ในห้องนี้ยังมีกล่องอีกหลายใบวางเรียงกันอยู่ ทุกใบเหมือนหีบศพ

บางใบฝาเปิดอยู่และภายในว่างเปล่า อีกหลายใบปิดสนิท คงมีใครสักคนนอนหลับอยู่ในนั้น

เขาใช้มือยันผั่ง ค่อยๆ เดินโซเซไปที่ประตู หนาวฉิบ ในห้องนี้เย็นเกิน ไป...

มือเปิดประตูออกสู่ทางเดินด้านนอก

มันเป็นทางเดินยาวที่มีหน้าต่างเต็มไปหมดแต่ไม่มีผ้าม่าน

ชายหนุ่มหรีตาเมื่อเจอแสงจ้าซึ่งสาดผ่านกระจกหลายบานเข้ามา

โจเอลเดินอย่างไร้ริ้วแรงออกไปจนถึงประตูที่สุดทางเดิน

เขาเปิดเข้าไปและพบห้องที่ตัวเองคุ้นเคยเป็นอย่างดี

ห้องที่ไร่ชีวิตชีวา

ผั่งตกแต่งด้วยรูปภาพสองสามรูปที่ไม่มีความหมายอะไรเป็นพิเศษ

ไม่มีเฟอร์นิเจอร์ใดนอกจากเก้าอี้สีน้ำตาลซึ่งล้าวนขาไม่เท่ากัน

วางเรียงรายเป็นแถวสำหรับนั่งรอ ถัดจากประตูที่เขาเพิ่งออกมามีโต๊ะเขียนหนังสือตัวใหญ่

การตกแต่งเกือบทุกอย่างเป็นสีเทาหมองหม่น

เฟลิกซ์อยู่ด้านหลังโต๊ะตัวนั้น ดวงตาหลังกรอบแว่นเฟ่งดูเอกสารบนโต๊ะ

ส่วนบรรดาเก้าอี้รอเหล่านั้นว่างเปล่า

“ลงบัญชีไว้ให้ด้วยนะ” โจเอลเอ่ย

เขาสามารถเบิกเงินค่าทำงานได้เพียงครั้งเดียวตอนปลายเดือน

เพราะนั่นตอนนี่เขาเลยไม่มีเงินติดตัวมากพอจะจ่ายค่ายา
ชายหนุ่มได้แต่ให้ทางร้านลงบัญชีไว้ ทุกเดือนเฟลิกซ์จะหักจ่ายออกจากค่าทำงานของเขา
สุดท้ายเงินที่ได้รับจากการทำงานก็เลยน้อยนิดอย่างกับเงินทอนไปเสียทุกที

เฟลิกซ์พยักหน้ารับ ปลายนิ้วชี้เอกสารที่คงเป็นบันทึกการทำงานของโจเอล
“วันนี้ได้อีกสามชั่วโมง รวมเดือนนี้นายทำได้สามสิบชั่วโมงแล้ว
นี่เพิ่งสัปดาห์แรกของเดือนเอง รับรองอีกไม่นานก็รวยละ”

พูดจบเฟลิกซ์ก็ยิ้มโชว์ฟันเกนิดๆ โจเอลไม่ยิ้มตอบ เขาถามกลับ
“หักจ่ายมาแล้วเหลือจะเท่าไร”

รอยยิ้มนั้นจางลงบ้าง เฟลิกซ์ก้มลงหยิบแฟงยาใส่ถุงกระดาษ
ส่งข้ามโต๊ะมาให้โจเอลพร้อมเอ่ยว่า “ก็ยังพอเหลือละนะ
ฉันบอกนายแล้วว่าอย่าใช้จ่ายให้มากนัก”

“นายไม่เคย...” โจเอลตะลึงกับเพดานปาก “นายไม่รู้หรือว่ามันเป็นยังไง”
ชายหลังเคาน์เตอร์ปิดสมุดบันทึกของตนและยิ้มเศร้าๆ ให้โจเอลหนหนึ่ง
ก่อนพูดเชื่องช้า

“ฉันรู้ว่ามันจะจบยังไง ฉันเลยไม่เคย”

ท้องฟ้าสีเทาทำให้เมืองดูหมองหม่น ก้อนเมฆบนฟ้าดูหนาทึบและหนัก
ให้บรรยากาศที่อับและกดทับ ก้อนอ้วนสีทึบมันราวกับอีกวินาทีเดียวก็จะทรงตัวอยู่ไม่ไหว
เมื่อเขาเดินออกจากอาคาร ฝนก็โรยตัวลงคลุมเมือง ทศนียภาพถูกทาบทาด้วยม่านฝนสีดวัน

โจเอลชกของใส่ยาไว้ลึกในอกเสื้อคลุมเพื่อป้องกันมันจากน้ำ
เขาไถ่ชณะเดินผ่านม่านฝน รู้สึกเหมือน ไม่ได้นอนทั้งที่เพิ่งนอนมาสามชั่วโมง
เขาคิดจะกลับบ้าน ไปนอนหลับ แต่แค่คิดก็อยากจะอาเจียนออกมา
กลับไปบ้านเพื่อนนอนพลิกตัวไปมาอยู่บนเตียงนะรี เพื่อจะตาค้างอยู่หลายชั่วโมง
นอนยังไงก็หลับไม่ลงนะหรือ...

เขานึกถึงคำพูดของเฟลิกซ์ เขาใช้จ่ายมากเกินไปแล้ว แต่จะทำอย่างไรได้ละ
ร่างกายบังคับให้เขาไม่อาจเลือกทางอื่น ชายหนุ่มก้มมองทางเท้าที่ชุ่มแฉะด้วยแองน้ำเล็กๆ
ก่อนจะถอนหายใจ

เขาอยากออกจากสิ่งที่กำลังทำอยู่ในตอนนี้ แต่มีปัญหาติดขัดหลายอย่าง
ทางเดียวที่จะแก้ปัญหาได้ ก็คือต้องมีเงินก้อนใหญ่สักก้อนหนึ่ง

คิดแล้วก็เผลอกัดริมฝีปากอย่างว่าน
โจเอลเงยหน้ามองท้องฟ้าสีเทาก่อนจะหมุนตัวหันจากทิศทางที่ตรงสู่บ้านของตน
เปลี่ยนใจมุ่งหน้าไปคฤหาสน์ฮิลสันแทน

โจเอลพบกับเจ้าของคฤหาสน์ฮิลสันเป็นครั้งแรกเมื่อหกเดือนก่อนในคาสีโนขนาดใหญ่
ใจกลางเมือง

เนื่องจากความขัดสนทางรายได้ โจเอลจึงรับทำงานหลายอย่าง
หนึ่งในงานของเขาคือเป็นพนักงานคาสีโน
คอยต้อนรับลูกค้าทุกประเภทตั้งแต่ผู้ดีไปจนถึงก๊วย
ที่คาสีโนนั้นเองที่เขาได้พบกับคุณชายฮิลสัน

โอลิเวอร์ เลียม ฮิลสันน่าจะอายุมากกว่าเขาราวสี่หรือห้าปี
แต่เมื่อเทียบกับโจเอลที่สุขภาพทรุดโทรมแล้ว โอลิเวอร์มีรูปลักษณ์ภายนอกที่หนุ่มกว่ามาก

ชายคนนี้มีเชื้อสายขนนางเก่าแก่
เพิ่งย้ายมาจากอังกฤษเมื่อสองปีก่อนพร้อมด้วยทรัพย์สินส่วนตัวจำนวนหนึ่ง
โจเอลเดาว่าจำนวนหนึ่งที่ว่านั้นคงมากพอให้อยู่ได้อย่างสบายโดยไม่ต้องทำงานอะไร
วันนั้นคุณชายแะมาเล่นไฟหย่อนอารมณ์

ผู้จัดการบอกให้โจเอลเป็นคนพาลูกค้าท่านนี้ไปส่งที่รถม้าหลังออกจากบ่อน
โจเอลทำตามคำสั่ง แต่ทำทางอ่อนระโหยโรยแรงของเขาทำให้โอลิเวอร์ออกปากถามว่า
“ไม่สบายหรือ” เพียงเท่านั้นเอง ผู้จัดการคาสีโนก็เล่นเข้ามาช่วยรับหน้า
ผู้จัดการขอโทษขอโพยและอธิบายเรื่อง ‘งานเสริมที่ส่งผลต่อสุขภาพ’ ของโจเอล
คำพูดนั้นกระตุกความสนใจของโอลิเวอร์ได้

“สลิปเปอร์รึ้นหรือ ผมอยากเจอสักคนหนึ่งมานานแล้ว”

คุณชายลดกระจกหน้าต่างรถลงและชะโงกมาจ้องดูลูกตาโจเอลราวกับเขาเป็นเพียงตุ๊กตาตั้ง
โชว์ “มานตาผิตปกตินิดหน่อยนะ ไซยาหรือเปล่า”

โจเอลกระดากปากที่จะตอบ แต่ประตูรถเหวี่ยงเปิดโดยไม่รอคำตอบของเขา
โอลิเวอร์ยื่นมือออกมา

“ไปกับผมหน่อย ผมจ้างคุณต่อชั่วโมงเท่าค่าจ้างในบ่อน” คุณชายหันไปมองผู้จัดการ
“คงไม่ว่านะ”

แน่นอนว่าไม่มีใครอยากขัดใจแขก ผู้จัดการตอบว่า “ไม่ครับท่าน”

หลังจากนั้นโจเอลก็ถูกรุนหลังให้ขึ้นรถไปกับโอลิเวอร์อย่างไม่รู้จุดหมายปลายทาง

“เอ่อ คือ...” ชายหนุ่มขยับตัวกระสับกระส่ายอยู่บนรถ เอยเสียงอีกอึก

รู้สึกเสื้อผ้าที่ตัวเองสวมใส่ไม่เข้ากับความหรูหราของรถคันนี้

เขาสวมเครื่องแบบสำหรับเด็กประจำบ่อน ซึ่งนับว่าดีกว่าเสื้อผ้าของตัวเองแล้วก็จริง

แต่มันก็เป็นแค่เชิ้ตกับเสื้อกั๊กๆ และกางเกงขายาวที่ตัดเย็บไม่พอดีตัว

“ทำตามสบาย” โอลิเวอร์ยิ้ม ประสานมือไว้บนตัก “ผมสนใจอาชีพของคุณ”

ชายคนนี้สวมเสื้อผ้าเรียบๆ แต่ตัดเย็บอย่างดี กิริยาท่าทางเป็นของผู้ที่ถูกฝึกมาแล้ว

แต่ในขณะที่เดียวกันก็ดูสบายๆ คล้ายไม่มีอะไรในธรรมเนียมใด

เขาเอนหลังพิงเบาะรถและเริ่มซักถามโจเอล

“คุณเริ่มมานานรึยัง”

“ประมาณ...สามปีครึ่ง” โจเอลตอบ รู้สึกริมฝีปากหนักอึ้ง

เขาจำวันเดือนปีในอดีตไม่ค่อยได้ อาจเป็นผลจากการนอนหรือผลของยาอย่างใดอย่างหนึ่ง

“เหตุผลล่ะ”

“ตอนนั้นผมไม่มีเงินเลย การเงินของผมวิกฤตหนัก ผมต้องการเงินไปจ่ายค่าเช่าห้อง”

“ตอนนั้นคุณคิดว่าจะทำแค่สองสามครั้ง” โอลิเวอร์ท่าย

โจเอลหลับตาลง คิดถึงช่วงเวลานั้น ภาพเข็มแหลมและยาววูบวาบเข้ามาในมโนสำนึก
มันช่างเจ็บเสียนี่กระไร...

“ครับ แต่ให้พ้นช่วงวิกฤตที่วุ่น...” เขาตอบทั้งที่ยังไม่ลืมตา

“พนันได้เลยว่าตอนนี้คุณมาไกลจากจุดนั้นแล้ว” เสียงที่แสนสงบดังขึ้นจากข้างตัว

จู่ๆ ก็มีปลายนิ้วอุ่นๆ สองนิ้วเคลื่อนมาแตะที่ต้นคอเขา มันทำให้โจเอลสะดุ้งเฮือก

เขาลืมตาขึ้น โอลิเวอร์เอื้อมมือมาจับที่ขั้วเหล็กสีเงินสองตัวที่ฝังอยู่ในท้ายทอยของเขา

มันฝังอยู่ทางซ้ายและขวาของต้นคอด้านหลังอย่างละข้าง ดูจากภายนอกเห็นเป็นรูกลมๆ

สีเงิน ส่วนที่ลึกลงไปจากนั้นถูกฝังเข้าไปในเนื้อต้นคอ
และด้านในสุดเชื่อมต่อไปถึงบางส่วนในสมองที่โจเอลไม่เข้าใจดีนัก
ไม่เข้าใจ... แต่ก็ยอมให้พวกนั้นฝังมันลงมาในผิวหนังของเขา
“มันได้เงินดีทีเดียว...” โจเอลเอ่ยเสียงพรั่า ปลายนิ้วจะออกไปแล้ว
“งั้นตอนนี้คุณก็คงร่ำรวยแล้ว” ขุนนางถาม
“คุณคิดแบบนั้น?” พุดจบกก็หัวเราะขึ้นๆ
“แน่นอนแล้วว่าไม่” โอลิเวอร์ยิ้มมุมปาก
พวกเขาเจียบกันอยู่ครู่หนึ่งก่อนขุนนางจะเอ่ยถามต่อ “เงินไปไหนหมดล่ะ”
“ตอนแรกมันก็โอเค ผมส่งกลับไปให้แม่แก่ที่บ้านนอก”
“ลูกคนเดียว?”
“ครับ”

“ผมก็เหมือนกัน” เจ้าของรถบอก
แต่คำพูดนั้น ไม่ได้ช่วยให้โจเอลรู้สึกว่าเป็นคนประเภทเดียวกับคู่สนทนาเลยแม้แต่น้อย
“แม่ของคุณเรียกร่องสูงหรือ” ขุนนางถาม เสียงนี้คล้ายพยายามจะไม่กล่าวหา
“เปล่าครับ แต่ผมต้องใช้เงินมากขึ้น”
“ปัญหาอะไรมาตา?”
ลำคอของโจเอลแห้งผาก ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเขาพบปะแต่ผู้คนในสังคมระดับล่าง
จึงไม่ถนัดรับมือกับคนที่พูดดีทางคนอื่นได้ทุกด้านเช่นนี้
“ใช่” พนักงานบ่อนพยักหน้า ภูมือไปมาอย่างไม่สบายใจนัก
“ทำไมคุณถึงใช้ยา”
โจเอลขยับตัวอย่างกระสับกระส่าย น้ำเสียงของเขาฟังดูคล้ายคนแก้ตัว
“มันเป็นแค่...ยานอนหลับ”
“ยานอนหลับ” ปลายเสียงติดจะขัน
ชายหนุ่มหันไปมองเจ้าของเสียง “คุณไม่เคยนอน...คุณไม่รู้หรือ?”
โอลิเวอร์จ้องตาเขาตอบ “บอกผมสิว่ามันเป็นอย่างไร”

รถแล่นเข้ามาจอดในบริเวณคฤหาสน์ฮิลล์สัน
คฤหาสน์แห่งนี้เป็นบ้านหลังใหญ่ล้อมรอบด้วยสวนกว้าง
มองดูจากภายนอกก็รู้ว่ามียี่ห้อหับมากมาย
แต่รอบบริเวณช่างเจียบสนิทรากกับไม่มีใครอยู่เลย
โอลิเวอร์เชิญเขาไปพูดคุยตีมหน้าชาด้วยกัน โจเอลไม่มีช่องให้ปฏิเสธ
เจ้าของบ้านนำเขาเข้าไปในอาคาร
ตอนแรกชายหนุ่มคิดว่าจะได้พบคนรับใช้มากมายยืนเรียงกันเพื่อรอต้อนรับ
ทว่าในบ้านกลับมืดสนิท ไม่เห็นใครแม้แต่คนเดียว
เจ้าของบ้านพาเขาเข้าไปนั่งในห้องรับรองแขก นักนอนมองไปรอบๆ
ห้องนี้เป็นที่อยู่ของชุดรับแขกทำจากไม้บานวมสีออกมิด ตั้งล้อมรอบโต๊ะไม้เตี้ยๆ
ซึ่งไม่มีของตกแต่งอะไร
ที่ผนังด้านหนึ่งมีตุ๊กตาสลักทำจากไม้วอลนัทซึ่งไม่มีอะไรวางตกแต่งอีกเช่นกัน
ห้องรับแขกที่ไร้ชีวิตจนน่าหวาดหวั่น ช่างประตุมีภาพเขียนสามภาพ
ทั้งหมดเป็นภาพทิวทัศน์ไร้ผู้คนหรือหากจะมีมนุษย์ ก็เห็นเป็นเพียงจุดเล็กๆ อยู่ไกลๆ

สลีปเปอร์สบตาเจ้าของบ้าน ชายคนนั้นนั่งตัวตรงบนเก้าอี้ มองตรงมา
แวตาว่างเปล่าไร้ความรู้สึก...

ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นในบ้านนั้นนอกจากโอลิเวอร์ผู้มีสายตาเหมือนภูตพรายและมีสีหน้าว่าง
เปล่าเหมือนแจกันไร้ดอกไม้

ไม่นานนักโจเอลก็ได้เห็นสิ่งมีชีวิตแรกในบ้านหลังนี้ เพราะประตูห้องเปิดออก
ที่โผล่มาคือเด็กสาวผมดำคนหนึ่ง เธอคือสาวใช้ที่ยกน้ำชาร้อนๆ มาให้

ไมสิ ไมใช่สิ่งมีชีวิต... มองปราดแรกโจเอลก็รู้ว่าคนรับใช้คนนี้ ‘ไม่ใช่มนุษย์’

เธอตัดผมสั้นแค่ปลายคางและไว้ผมหน้าม้า สวมชุดกระโปรงสีดำยาว
ปกคอแข็งและเป็นสีขาว คาดทับด้วยผ้ากันเปื้อนติดระบายสีขาว
นกกนอนรู้จักชุดกระโปรงแบบนี้ มันเป็นเครื่องแบบของบริษัทที่ให้เช่าหญิงรับใช้หุ่นยนต์
ดูว่าคุณชายขนนางคงไม่ได้พาคนรับใช้ประจำตระกูลมาจากเกาะอังกฤษด้วย

เลยเลือกจ้างหุ่นยนต์แทน หัวสมัยใหม่ไม่น้อย ผู้มาเยือนคิดพลางขบริมฝีปากเบาๆ

“ต้องให้ลำบากจนได้ เมแกน ขอบใจนะ”

โอลิเวอร์ยิ้มให้เธออย่างสุภาพจนเกือบดูเสแสร้ง

“ไม่เป็นไรคะ นายท่าน” เด็กสาวตอบพร้อมรอยยิ้ม

ท่าทางดีใจที่ได้บริการรับใช้ชายคนนี้

โจเอลเป็นหน้าหนีเสียจากภาพนั้น เขาไม่ค่อยมีความสุขที่ได้เห็นหุ่นยนต์
มันทำให้เขารู้สึกผิดเพื่อนในลำคอ

เมแกนออกจากห้องไป โอลิเวอร์ยกถ้วยชาขึ้นจิบ

และหันมามองเขาด้วยแวตาสงสัยยิ่ง

“มันไม่ค่อยสุภาพแต่ผมอยากว่าคุณอายุเท่าไรแล้ว”

“ยี่สิบสาม”

ขนนางพยักหน้า สีหน้าไม่ยินดียินร้าย

“คุณตัดสินใจฝังหัวเหล็กหลังผ่านมานานเท่าไร”

“ผมไม่แน่ใจ อาจจะตอนที่เข้ามาได้เกือบปี หรืออาจจะปีกับอีกสองเดือน
ผมจำไม่ได้ถ้วน”

“แต่ก็นานนะ แปลว่าคุณใช้เข็มอยู่ร่วมปี”

“ครับ” เขาพยักหน้ารับ ประสานมืออย่างเป็นกังวลแต่ก็ตัดสินใจให้ข้อมูล

“คนส่วนมากในวงการนี้ฝังหัวตั้งแต่ครั้งปีแรก”

“แล้วทำไมคุณช้าล่ะ”

“คงเป็นเพราะผมไม่ยอมรับว่าตัวเองจะทำตลอดไป

แต่สุดท้ายผู้จัดการร้านก็บอกผมว่า ผมควรเลิกหลอกตัวเองได้แล้ว”

“ตอนฝัง มันเจ็บไหม”

“ไม่ครับ พวกเขาให้ดมยาสลบ” เขาพยายามระลึก แต่คิดอะไรแทบไม่ออก
สิ่งเดียวที่ชัดเจนในความทรงจำคือตัวเลข “สิ่งที่เจ็บปวดที่สุดคือบิลค่าผ่าตัด”

“คุณต้องนอนกึ่งชั่วโมงเพื่อชดใช้มัน”

“มันกินเงินค่าการนอนของผมทั้งเดือนนั้น และนั่นทำให้ทุกอย่างแย่ง...”

โอลิเวอร์มองตรงมา สีหน้านิ่งจนคนถูกจ้องรู้สึกกระอักกระอ่วน

“ผมอยากให้คุณช่วยอธิบาย”

คราวนี้โจเอลไม่อยากจะตอบอีก “ผมอยากกลับไปที่บ้าน...” เขาเอ่ยซ้ำๆ

เมื่อได้ยินแบบนั้น โอลิเวอร์ก็ผอนท่าทีลง “ผมคงทำให้คุณไม่สบายใจ ผมขอโทษจริงๆ ไม่ได้มีเจตนาแบบนั้น”

โจเอลไม่ตอบอะไร

“เรื่องทั้งหมดนี้เป็นความลับหรือเปล่า บริษัทซื้อการนอนห้ามไม่ให้พวกคุณพูดหรือ”
ชนนางถาม

“เปล่าครับ คุณสามารถเลือกสลิปเปอร์คนไหนก็ได้มาถาม
ยิ่งคุณจ่ายเงินรายชั่วโมงแบบนี้ พวกเขาคงเล่าอย่างช้าๆ...ละเอียดล่อ...จนถึงเช้า”
ชายหนุ่มขยี้ตา “เพียงแต่มันทำให้ผมรู้สึก...”

“รู้สึก?” ชนนางรอคำตอบ

“มันไม่ใช่ความลับ แต่มันเป็นเรื่องส่วนตัว คุณเข้าใจไหม
โลกนี้มีคนที่ชอบเล่าเรื่องส่วนตัวกับคนที่ไม่ชอบเล่าเรื่องส่วนตัว...”

โจเอลถมมือไปมา เขามองหน้าเจ้าของบ้าน

“พนักงานของบ่อนไม่สามารถขัดคำสั่งลูกค้าได้ ยิ่งลูกค้าระดับสูงเช่นคุณ
ผมไม่อยากจะเสี่ยงทำให้คุณไม่พอใจ แต่ผมไม่คิดว่านี่รวมอยู่ในเนื้อหาของการทำงานของผมด้วย
...ผมอยากให้คุณส่งผมกลับไปทำงานตามปกติของผม”

โอลิเวอร์นั่งเงียบ โจเอลสดับฟังความเงียบนั้น นึกหงุดหงิดอยู่ในใจ
ชายคนนี้รู้ว่าเขาไม่สามารถขัดขืนได้ และรู้ด้วยว่าเขาลำบากใจ หมอนี่แสดงคำขอโทษ
แต่กลับไม่ยอมให้เขากลับไปจนกว่าตัวเองจะได้สิ่งที่ต้องการ ช่างเอาแต่ใจ... พวกชนนาง!

“ทำไมคุณถึงอยากรู้” สลิปเปอร์ก็ลั่นใจถาม

“มันเป็นอาชีพที่น่าสนใจมากนะ” เจ้าของบ้านมองตรงมา
ดวงตาสีฟ้าชัดเจนบนใบหน้าได้รูปแต่ไร้อารมณ์ของเขาทำให้นึกถึงพวกภูตพราย
โจเอลหลบตาลงมองพื้น

ชายตรงหน้านี้น่าจะมีชีวิตสบายมากเสียจนมีเวลาอยากรู้ อยากเห็นเรื่องคนอื่น
คนที่มีความทุกข์มากพอตัวอยู่แล้วไม่สนใจหรอกว่าคนอื่นเขาจะใช้ชีวิตอย่างไร

เขาก็ดริมฝีปากอย่างขมขื่น

“ผมบอกคุณไว้ก่อนเลยว่าผมจะไม่ยอมให้คุณเอาชีวิตผมมาฟังเล่นเป็นเรื่องตลก...”

เขาไม่พร้อมมีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้าที่เป็นชนนาง
แต่ก็ยังมิดักดีศรีอยู่บ้าง... แม้จะน้อยนิดแต่ก็ยังคงมี

“ผมไม่ได้คิดจะขบขันคุณเลย ผมจะถือเป็นเรื่องจริงจัง” โอลิเวอร์กล่าว
ดวงตาสีฟ้าใสมองสบมา ดูชื่อตรงต่อคำสัตย์นั้นเสียจนโจเอลเริ่มเชื่อ

ชายหนุ่มหลับตาลงอีกครั้ง มันเป็นเรื่องที่เขาทำเสมอยามลำบากใจ
“ผมไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้คนแปลกหน้าฟังมาก่อน”

“คุณมีชีวิตที่ทุกข์ทรมาน” โอลิเวอร์เอ่ย “การได้พูดให้ใครสักคนฟังจะทำให้คุณดีขึ้น
การพูดให้คนใกล้ตัวฟังตั้งแต่จะสร้างความกังวลใจให้พวกเขา คุณควรเลือกคนที่ไม่สนิทสนม
และพระเจ้าได้ประทานมาให้คุณแล้ว”

“ให้ตายเถอะ คุณนี่ช่างพยายามโน้มน้าวจริง” โจเอลลืมหามาลงมองเจ้าของบ้าน
เขาเกือบสบถแรงกว่านี้ แต่ก็ต้องยอรับว่าโอลิเวอร์พูดถูกทั้งหมด

“คุณก็รู้ว่าผมปฏิเสธคุณไม่ได้”

“ผมรู้และพยายามทำให้คุณสบายใจที่จะเล่ามากขึ้น จะได้ไม่รู้สึกรู้สึกลับ”
ชนนางยิ้มเล็กน้อยๆ แต่ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย

โจเอลถอนหายใจ เขาไม่สามารถขัดขืนคนตรงหน้าได้เลย
ไม่ว่าจะด้วยฐานะลูกค้าของบ่อน หรือด้วยวิธีที่คนคนนี้พูด
ชายหนุ่มจ้องลึกลงไปในถ้วยชาที่เย็นชืดแล้ว และเขาก็เริ่มเล่าเรื่องราวออกมา

“ทุกคนคิดเสมอว่าฉันจะทำเพียงครั้งเดียว แต่หลังจากนั้น
แปดสิบ...เก้าสิบเปอร์เซ็นต์ย้อนกลับมา พวกเขาจะแะมาบ่อยขึ้น บ่อยขึ้น
และไม่นานมันก็กลายเป็นงานหลักของคนคนนั้นไป”

“ถ้าจะถามว่าเพราะอะไร” โจเอลหมุนถ้วยชาเล่น

“คำตอบคือเพราะมันหาเงินง่ายมากในตอนแรก และหากทางไหนได้เงิน
มนุษย์เราจะทำซ้ำเสมอ ในที่สุดคุณก็จะเลิกทำงานเดิมของคุณ
แล้วเปลี่ยนมานอนอย่างเต็มเวลา คำตอบแทนมากกว่าเดิม อู่ฟู่ตื่นใจ
หลายคนตัดสินใจฝังขั้วตั้งแต่เดือนแรก เพราะการใช้เข็มมันเจ็บมาก”

เขาจ้องตาขุนนาง “มันเจ็บมากจริงๆ”

โอลิเวอร์ยิ้มชมเชย “คุณทนใช้เข็มปีหนึ่งเลยนะ”

“และตลอดหนึ่งปีนั้น ผมไม่เคยเจ็บน้อยลงหรือรู้สึกชินชาเลยแม้แต่ครั้งเดียว...”

งานของสลีปเปอร์คือการนอนในกล่องที่ออกแบบมาพิเศษ
และฝังสายไฟสองเส้นเข้าที่ท้ายทอย

จากนั้นการหลับใหลของพวกเขาจะถูกโอนถ่ายเข้าไปในวัตถุรูปทรงคล้ายถ่านไฟฉาย¹ เล็ก
ๆ ก้อนหนึ่ง แล้วพวกเขาก็จะตื่นขึ้นมาอย่างเหนื่อยล้าเหมือน ไม่ได้นอนเลยแม้แต่ชนิดเดียว
เพราะความผ่อนคลายจากการนอนหลับ ได้ย้ายเข้าไปอยู่ในถ่านไฟฉายพิเศษก้อนนั้นหมดแล้ว

ในเรื่องของการเสียบสายไฟนั้น

นักนอนมืออาชีพส่วนใหญ่จะเข้ารับการผ่าตัดฝังปลั๊กตัวเมียไว้ในผิวหนังเรียบร้อยแล้ว
จึงสามารถนำปลั๊กตัวผู้เสียบเข้าหลังคอได้เลย แต่สำหรับคนที่ยังไม่ได้ผ่าตัด
ก็ยอมไม่สามารถใช้ปลั๊กตัวผู้ที่ตรงปลายเป็นแท่งเหล็กสีเงินปลายมนน่าเอ็นดู...

พวกเขาต้องใช้สายไฟซึ่งด้านปลายติดเข็มเหล็กยาวสองนิ้ว

ส่วนปลายเข็มอ็องเล็กน้อย ผู้จัดการร้านจะเป็นคนเสียบเข็มสองเล่มนั้นลงไปหลังคอให้
หมอนั้นจะความเข็มไปมาจนกว่าจะเจอตำแหน่งที่ต้องการในสมอง เข็มชุบยาชาแล้ว
แต่มันก็เจ็บแทบล่องอยู่ดี เพราะยาไม่ได้ออกฤทธิ์ในทันที โชคร้ายของพวกนักนอน
ช่วงเวลาแรกสุดที่ยาชายังไม่ผล ต้นเป็นช่วงเวลาที่การสอดเข็มเจ็บปวดที่สุดเสียด้วย

สลีปเปอร์ที่ยังใช้เข็มจะทำได้แค่นอนคว่ำเท่านั้น

เพราะสายไฟที่ใช้ปลายเข็มนั้นอาจเลื่อนหลุดได้ง่ายกว่าแบบขั้วเหล็ก
จึงต้องระมัดระวังมากกว่า เมื่อเข็มเสียบเข้าที่

¹ที่กล่าวว่าก่อนสลีปเปอร์มีลักษณะ ‘เหมือนถ่านไฟฉาย’
เป็นเพียงคำเปรียบเทียบเพื่อให้คนในยศของเราเข้าใจเท่านั้น
ผู้คนในโลกของโจเอลไม่มีใครรู้จักหรือเคยเห็นถ่านไฟฉายมาก่อน
ที่พวกเขาเรียกก่อนสลีปเปอร์ว่า ‘ถ่าน’
ก็เป็นเพียงคำที่บริษัทผู้ผลิตใช้เรียกสินค้าของตนเท่านั้น
เหล่าผู้คนในเรื่องไม่ได้มีมโนทัศน์เกี่ยวกับ ‘ถ่าน’ ที่เหมือนกับพวกเรา

สารบางอย่างจะไหลออกจากเข็มและทำให้นักนอนพลี้อยหลับไป
ลึ้มเลียนความเจ็บปวดและการมีชีวิต ตกลงสู่นิทรารมย์อันยาวนานที่ไม่ได้เป็นของตน
“มันเจ็บมากเสียจนสลีปเปอร์มีอิมมิ่งกับตัวเองว่า ฉันจะไม่มาอีกแล้ว
แต่พอร้อนเงิน พวกเขาก็จะโผล่มาอีก ในที่สุด ปริมาณของเงินก็กลับทับความเจ็บปวด
ร้านรับซื้อการนอนกลายเป็นที่ทำงานประจำของพวกเขา
ผมใช้เข็มนานมากจนคอของผมเป็นแผลถาวร เนื้อเหวอะหะ
มีรูเปิดจากด้านในออกสู่ด้านนอก เปิดคอตลอดเวลา ทุกครั้งที่ไปทำงาน
ผู้จัดการร้านแค่เลื่อนเข็มเข้าไปจิกสมองโดยจิ้มผ่านรูแผลเดิม
แค่แกะสำลีปิดแผลแล้วเสียบจิก...ง่ายนิดเดียว”

“ไม่เจ็บ?” โอลิเวอร์ถาม

“เจ็บสิ เจ็บทุกครั้งที่มันจิกเนื้อสมอง และเจ็บเวลาที่เข็มลากผ่านเนื้อหนังของผมไป
แผลทั้งหมดอักเสบอยู่ ถูกจิ้มผ่านครั้งแล้วครั้งเล่า
ผมต้องเข้ารับการรักษาตัดขั้วเพื่อเอาเนื้อเน่าทั้งหมดออก ไม่งั้นมันจะติดเชื้อ และผมจะตาย
ผู้จัดการร้านกดดันให้ผมทำ เขากลัวว่าผมจะตาย ในบรรดาสลีสลีสเปอร์ทั้งหมด
ผมเป็นคนเดียวที่ถือร้านจนคอเป็นแบบนี้”

เขาตบหลังคอตัวเองเบาๆ

“ขั้วเหล็กช่วยให้เราทำงานโดยไม่เจ็บปวด สะอาดกว่า ไม่มีการติดเชื้อ
ตัวขั้วเสียบได้แน่นกว่า นอนตะแคงหรือหงายได้โดยไม่ต้องกลัวเข็มเลื่อนหลุดจากตำแหน่ง
และที่สำคัญ เราจะไม่หลับผ่านสารที่หลั่งออกมาจากเข็มอีก
เปลี่ยนมาใช้คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้ากระตุ้นสมองเบาๆ ดีต่อสุขภาพมากกว่า
สมองผมฝ่อไปมากเพราะยาจากเข็ม...”

“แล้วทำไมคุณไม่ฝังเสียบตั้งแต่แรก”

โจเอลมองหน้าคนถาม ก่อนจะเอ่ยซ้ำๆ “เพราะมันเอาออกไม่ได้
มันจะกลายเป็นเครื่องประกาศว่าผมเป็นผู้พ่ายแพ้... เป็นสลีสลีสเปอร์ที่เลิกไม่ได้อีกแล้ว...”

“เคยมีสลีสลีสเปอร์ที่เลิกได้ด้วยหรือ” ขุนนางถาม

“เท่าที่ผมเคยเจอ - ไม่มี” ดวงตาของโจเอลแห้งผากเอาจริงๆ

พวกเขาเจียบกันไปช่วงหนึ่ง โจเอลรู้สึกสบายใจกว่าที่ตัวเองคาดหลังจากได้เล่าออกไป
เขามองหน้าโอลิเวอร์ ขุนนางพยักหน้าแทนการออกคำสั่งให้เขาเล่าต่ออีก

“การผ่าตัดฝังขั้วจะเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง” โจเอลเอ่ย

“คนที่ตัดสินใจฝังขั้วคือคนที่ตกลงใจจะนอนเต็มเวลาแน่ๆ แล้ว ตั้งแต่วันที่ตกลงใจฝังขั้ว
รายได้ทั้งหมดของนักนอนคนนั้นจึงมักจะมาจากการนอนเพียงทางเดียว
ไม่มีงานพิเศษอื่นอีก การฝังขั้วหมายความว่า คุณต้องจ่ายค่าผ่าตัด
คุณต้องนอนโดยไม่ได้เงินเพื่อชดเชยค่าผ่าตัดให้ทางร้านเป็นระยะเวลาอย่างน้อยก็เดือนหนึ่ง
แล้วระหว่างนั้นจะเอาเงินจากไหนมาใช้จ่าย รายรับทางอื่นก็ไม่มีแล้ว”

“ก่อนที่จะฝังขั้ว ก็ต้องนอนมาระยะหนึ่งแล้วใช้ไหมล่ะครับ

เงินจากการนอนก็มากพอควร คุณก็...ใช้เงินที่เก็บสะสมไว้จากการนอนก่อนหน้านี้ไง”
โอลิเวอร์ตอบ

“ถ้ามีก็ดีหรอก พอเริ่มหาเงินได้มากๆ จากการนอนเนี่ย
คนส่วนใหญ่ใช้เงินเป็นน้ำทั้งนั้นแหละ

แถมหลายคนก็เริ่มมาเข้าวงการสลีปเปอร์เพราะมีหนี้ท่วมหัว
เงินเลยไม่มีเหลือให้เก็บตั้งแต่แรกอยู่แล้ว”

“อืม แล้วคุณเป็นแบบไหนล่ะครับ”

“ขอไม่ตอบ”

“คุณไม่ได้บอกว่าคุณเริ่มนอนครั้งแรกเพราะมีหนี้ท่วมหัว”

ขุนนางไล่ต้อนด้วยท่าทีสุภาพ

“โอเค ผมมือเดิบ” โจเอลหน้าหงิก

“คุณคงจะได้ว่าการนอนฟรีเดือนหนึ่งจะนำไปสู่อะไร”

“เงินกู้นอกระบบ หาเงินมาใช้จ่ายประจำวัน”

“ถูก” เขาชี้หน้าเจ้าของบ้าน “ดอกเบี้ยยทบต้นรายวัน”

“คำที่น่ากลัวที่สุดเท่าที่เคยปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์มนุษย์”

แม้แต่ขุนนางเองยังเข้าใจ

“หลังจากนั้นคุณก็ต้องนอนอย่างบ้าคลั่งเพื่อใช้หนี้” โจเอลบอก

“ไม่มีเวลาสำหรับการมือเดิบอีก จนในที่สุดคุณก็ใช้หนี้ได้หมด”

“ได้เวลาเลิกนอน?”

“เกิดปัญหาใหม่” เขามองขุนนางด้วยรูม่านตาที่ผิดปกติหลังม่านตาสีน้ำตาลคู่นั้น
ยกนิ้วชี้ขึ้นชี้ดวงตาของตัวเองเป็นการบอกใบ้

คราวนี้ขุนนางตามไม่ทัน “ติดยา? ทำไม”

“เพราะเมื่อคุณนอนตลอดเวลาในตอนทำงาน ตอนกลางคืน...คุณจะนอนไม่หลับ
แต่ร่างกายของคุณจะเหนื่อยมาก เพราะมันไม่เคยได้รับ *การนอน* เลย
ดังนั้นคุณจึงต้องพยายามนอน ต้องใช้ยานอนหลับ ไม่ใช่ยาธรรมดาดะด้วย
ต้องเป็นยาที่ *รุนแรงพอ* ทายสิว่าใครเป็นคนขายยานอนหลับให้พวกเรา”

“ร้านที่รับซื้อการนอนของพวกคุณ ธุรกิจครบวงจร”

โจเอลพยักหน้า “คราวนี้เงินทั้งหมดก็จะเริ่มหมดไปกับยา วงจรอุปาทม์เริ่มต้นขึ้น
นอนในที่ทำงานจนนอนตอนกลางคืนไม่หลับ จึงต้องใช้ยานอนหลับ
เลยต้องมานอนในที่ทำงานเพื่อหาเงิน ไปซื้อยา
ชีวิตวนเวียนอยู่กับปัญหาเรื่องการนอนในตอนกลางวันและตอนกลางคืน
ชีวิตที่ไม่เคยตื่นขึ้น...จบสิ้นความเป็นมนุษย์”

“คุณพูดเหมือนสลีปเปอร์จะไม่อาจออกจากร้านรับซื้อการนอนได้อีก
แต่คุณยังทำงานที่บ่อนี่นา” โอลิเวอร์สงสัย

“คงเพราะผมคือ อย่างที่บอกผมคือพอที่จะใช้เข็มอยู่เป็นปี

แม้แต่ตอนนี้ผมก็ยัง ไม่ยอมรับว่าตัวเองเป็นสลีปเปอร์มีอาชีพ ผมอยากมีชีวิต...แบบมนุษย์
เพราะงั้นผมเลยพยายามหางานอื่นทำ เงินอาจจะน้อยกว่าขายการนอน แต่ก็ได้เดินไปมา
ได้ออกกำลัง พบเจอผู้คน มันทำให้ผมหลับได้มากขึ้น ลดการใช้ยาลงได้บ้าง”

คำตอบของเขาทำให้ขุนนางยิ้ม “นับว่า...เป็นความพยายามที่ดี”

โจเอลไม่ตอบอะไร

“นี่คงเป็นสาเหตุที่ทำให้ผมไม่เคยเจอสลีปเปอร์คนอื่นๆ เลย
เพราะเราจะเจอพวกเขาได้ในร้านรับซื้อการนอนเท่านั้น
และคนปกติก็ไม่ค่อยเข้าไปที่นั่นกันหรอก” โอลิเวอร์รำพึงกับตัวเอง

“ก็ถูก แต่คุณดูคุณกับข้าวเหล็ก คุณเคยเห็นมันมาก่อนแล้วหรือ”

โอลิเวอร์หลบสายตา “ผมมีคนรู้จักที่เสพยาติดสติป่น็อก”

โจเอลนึกขึ้นได้ *นั่นสินะ คงเป็นธรรมดาในแวดวงขุนนาง*

คนเราจะขายการนอนทำไมหากไม่มีคนซื้อการนอน

ในตอนแรกก่อนถ่านบรรจุการนอนหรือที่เรียกกันว่า ‘สติป่น็อก’

นั้นถูกใช้กันในหมู่มนุษย์บ้างาน วิธีการเสพยาเข้าก็เหมือนวิธีการจ่ายออก นอนในกล่องฝึ้งเข็มเข้าท้ายทอย ใช้เวลาเพียงไม่กี่นาที

การนอนหลายชั่วโมงในถ่านก็จะถูกถ่ายเข้าเส้นเลือดจนหมด

แล้วคนคนนั้นก็จะมีกำลังวังชาเหมือนได้นอนมาแล้วเท่าจำนวนชั่วโมงในถ่าน

เพียงใช้สติป่น็อกชั่วโมงเดียว ก็กระปรี้กระเปร่าหายอ่อนเพลียจุดได้หลับสนิทมาทั้งคืนช่วยให้ทำงานต่อได้ทั้งวันทั้งคืนโดยไม่ต้องพักผ่อน

สะดวกสบายและรวดเร็วแบบนี้ใครจะบอกว่าไร้ประโยชน์ได้เล่า

ปัจจุบันสติป่น็อกเปลี่ยนจากเครื่องชูกำลังมาเป็นสารเสพยาติดที่นิยมกันในหมู่คนรวยเนื่องจากหลังได้รับการนอนเข้าไปจะรู้สึกตึกตักสนุกสนาน

นอกจากนี้ระหว่างที่เสียบเข็มอยู่ก็จะได้เห็นภาพสีสันสวยงามต่างๆ

โจเอลเคยได้ยินว่าพวกคนชั้นสูงเหล่านี้มีสถานที่สำหรับเสพยาอยู่หลายแห่งทั่วมือง

สภาพของมันต่างจากสถานที่ซึ่งเขาขายการหลับไหลมาก

เป็นร้านหรูหราที่ปกปิดชื่อเสียงของลูกค้าเป็นการลับ บางแห่งรับลูกค้าชาจร

บางแห่งต้องจ่ายค่าสมาชิกแพงหูฉีก คนรวยที่ติดมากๆ

บางคนถึงขั้นผ่าตัดฝังขั้วเหล็กเพื่อจะรับยาโดยไม่รู้สึเจ็บปวด

“คุณเคยลองมั้ล่ะ” นักนอนยืม นึกพอใจที่ได้ซักถามกลับบ้าง

“ยัง” โอลิเวอร์เอ่ย วนมือบนหน้าขาของตัวเองเบาๆ “ผมเชื่อในทฤษฎีบางอย่าง

คุณพอจะบอกได้ไหมว่ามันจริงรีเปล่า”

“อะไรล่ะ”

“เขาวางกันว่า... ระหว่างเสียบเข็ม

เราจะเห็นความฝันของสติปเปอร์ที่เป็นเจ้าของการนอนในถ่านก่อนนั้น” ขุนนางเอ่ยเสียงเบา

“อันนี้...” โจเอลยืม “ผมบอกเลยว่าผมไม่รู้ ผมเคยแต่จ่ายออก ไม่เคยรับเข้า”

“อืม หลายคนบอกผมว่า การนอนของคนที่ยังเริ่มอาชีพนี้ จะสด มีความฝันมากมาย แต่การนอนของคนที่ยายมานานแล้วจะไม่เหลือความฝันใดๆ อีก

เป็นเพียงแค่รูปทรงเรขาคณิตวูบวาบไปมา...”

“คุณอยากลอง?” โจเอลถาม ยืมอย่างรู้ทันกลับบ้าง

“ผมอยากลองในกรณีที่จะได้เห็นความฝันของคนอื่น” ขุนนางตอบ

อ้อ สนใจเรื่องชาวบ้านมากสินะ ชายหนุ่มแอบคิดในใจ

“แต่เวลาไปที่ร้านเพื่อซื้อสติป่น็อก มันเลือกไม่ได้ว่าถ่านก้อนไหนมาจากคนที่สดใหม่หรือคนที่ฝันตายซากแล้ว” โอลิเวอร์โน้มตัวข้ามโต๊ะเข้ามา และเอ่ยเสียงเรียบนิ่งว่า “ดังนั้น

โจเอล... ผมอยากได้สติป่น็อกที่มาจากคุณ คุณยังทำงานในโลกภายนอก

ยังมีชีวิตคล้ายกับคนที่ไม่ได้นอนเต็มเวลา ก็แปลว่าคุณอาจยังมีความฝันอยู่ใช่ไหม...”

โจเอลรู้สึกกระอักกระอ่วนขึ้นมาอีกแล้ว

เรื่องนี้เชื่อว่าทำไม่ได้

เขาแค่บอกกับเฟลิกซ์ว่าขอซื้อถ่านที่เขาเป็นคนนอนเองสักก้อน
แน่นอนว่าหมอนั้นจะจัดการให้ แต่ปัญหาไม่ได้อยู่ตรงนั้น...

ที่ผ่านมามีคนชั้นสูงรำรวยนอนมองดูความฝันของเขาไปแล้วเป็นสิบเป็นร้อยคน
แต่ก็ไม่เคยมีใครรู้มาก่อนว่ากำลังเสพยาถ่านจากเขา ไม่มีใครรู้จักเขาด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้
โอลิเวอร์ผู้รู้จักหน้าค่าตาของเขา จะมาแอบดูความฝันของเขา แถมยังรู้ว่ามันคือฝัน *ของเขา*
นี่มันซึกจะมากเกินไปแล้วละ

“ผมไม่แน่ใจหรอกว่าผมยังฝันไหม ผมเองก็นอนมานานแล้ว
อาจจะกลายเป็น...คุณใช้คำว่าอะไรนะ เป็นผีตายซากเสียแล้วละ”

ริมฝีปากของโอลิเวอร์ประดับยิ้ม “ไม่หรอก ผมว่าไม่...”

“ทำไมคุณไม่หาเด็กข้างถนนสักคน คนที่ยังสดใหม่ ไม่เคยนอนมาก่อน
แล้วใช้เงินบังคับเขาให้นอน แบบนั้นล่ะ ได้เห็นฝันแน่ๆ”

“ผิดศีลธรรมเกินไป”

“ไอ้ที่คุณทำกับผมก็ผิดศีลธรรมเหมือนกัน” โจเอลพึมพำ

“ว่าอะไรนะ” ขุนนางได้ยืมเต็มสองหูแต่ทำเป็นได้ยินไม่ชัด

โจเอลหันไปไล่จิ้งเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่น

“คุณอย่าลองเลย การฝังเข็มมันเจ็บ อีกอย่างถ้าตัดสินใจขึ้นมาผมว่าไม่คุ้มหรอกนะ”

โอลิเวอร์มองตาเขา เอ่ยชัดซ้ำ “ผมจะลองแค่ครั้งเดียว”

“ทุกคนพูดแบบนี้” โจเอลตอบ เขาอยากจะยิ้มแต่ก็ยิ้มไม่ออก
เพราะความหมายของคำพูดนั้นมันหนักหนาเหลือเกินสำหรับเขา

เราอาจต้องแหวะทำความเข้าใจกันสักเล็กน้อยก่อนที่จะไปต่อ
ในประวัติศาสตร์ที่เราทั้งหลายรู้จัก หลอดไฟหลอดแรกถูกคิดค้นขึ้นในราวปี 1877-1887
แต่ในจักรวาลที่โจเอลอยู่ มีวิทยาการสองอย่างที่ปรากฏขึ้นอย่างไม่มีสาเหตุ

วิทยาการสองอย่างที่ว่านั้นก็คือ หุ่นยนต์ที่มีจิตใจเหมือนมนุษย์
และการโอนถ่ายการนอน ไปสู่สลีปน็อก
สองสิ่งนี้เป็นความแปลกประหลาดที่โผล่ขึ้นท่ามกลางบ้านเรือนที่ไม่มีไฟฟ้าใช้
พลังงานแทบทั้งหมดมาจากการเผาไหม้ถ่านหิน

วัฒนธรรมและการแต่งกายของผู้คนในสังคมยังคงอยู่ในยุคก่อนสงครามโลก

แม้แต่ในบ้านของคนรวยๆ อย่างโอลิเวอร์ก็ไม่มีไฟฟ้า
มีเพียงสองสถานที่เท่านั้นที่ได้รับไฟฟ้าจากสายไฟซึ่งโยงไปทั่วเมือง
สถานที่นั้นคือร้านรับซื้อการนอนและร้านให้เช่าหุ่นยนต์

สองสิ่งแปลกประหลาดซึ่งปรากฏเพียงในโลกของโจเอล แต่ไม่เคยมีในโลกของเรา
จุดต่างพร้อยสี่ตาของประวัติศาสตร์ที่กำเนิดขึ้นโดยน้ำมือของคนเพียงไม่กี่คน...

เมืองที่โจเอลอาศัยอยู่เป็นสถานที่หนึ่งในทวีปอเมริกาซึ่งถูกตั้งชื่อว่า 'นิวเเองโกล'
และหากให้โจเอลเป็นผู้เล่า เขาคงจะบอกว่า เมืองนี้ถูกแบ่งเป็นเขตล่างและเขตบน
เมืองนี้ไม่ได้ถูกแบ่งเขตเป็น 'นิวเเองโกลล่าง' และ 'นิวเเองโกลบน'
อย่างชัดเจนในผังเมืองหรืออะไรทำนองนั้นหรอก มันเป็นการแบ่งในเชิงนามธรรม
มองเห็นไม่ได้ แต่ชัดเจนหนักแน่น เมืองแห่งนี้ถูกแบ่งเป็นสองเขตอย่างไม่อาจปฏิเสธได้
เราไม่ได้กำลังหมายถึง นิวเเองโกล 'เหนือ' และ นิวเเองโกล 'ใต้'

ในเชิงของทิศทางภูมิศาสตร์ แต่เราหมายถึง นิวเเองโกล 'สูง' และ นิวเเองโกล 'ต่ำ'
ในเชิงสภาพสังคม

ยามสาวเท้าเดินไปตามท้องถนน
คุณจะไม่เห็นว่ามีเส้นกั้นถนนใดขีดแบ่งแดนระหว่างบนกับล่าง
แต่หากมองด้วยสายตาที่เห็นสิ่งนามธรรม คุณจะเห็นได้ชัดเจน
เมืองแห่งนี้โดนฉีกกระชากเป็นสองภพ และตั้ง 'ซ็อน' กันอยู่

วินาทีหนึ่งคุณกำลังเดินผ่านถนนที่เต็มไปด้วยร้านค้าหรูหรา
คุณเดินสวนกับสุภาพสตรีสวมชุดยาวติดระบายเต็มตัวราคาแพงลิ่ว เธอมากับลูกๆ
ที่แต่งตัวน่าเอ็นดูและมีมือทำสะอาดไม่เลอะเทอะเลย
คุณนั่งรถม้าส่วนตัวของเศรษฐีเล่นผ่านไปพร้อมกระเป๋าสัมภาระสำหรับไปพักผ่อนแถบทะเล
ใต้ ทุกอย่างดูสวยงามน่าสบายใจ และทันใดนั้น เมื่อคุณเลี้ยวที่มุมถนน
ด้านข้างของตึกหรูหรานั้นก็ปรากฏให้เห็น ผนังด้านนอกของตึกสีล่อกล่อน
มีป้ายประกาศเก่าค้ำปีทาภาวดัดแน่น ผู้คนในชุดเสื้อผ้าปอนๆ

สีซีดจางเดินหลบตากันอยู่ตามทางเท้า
พวกเด็กเหลือขอแถมมอมแมมวิ่งชนคุณแล้วจากไปโดยไม่ขอโทษ
บรรดาร้านอาหารที่มีดทับและมีกลิ่นอับตั้งอยู่ด้านหลังของตึกที่หรูหราพวกนั้น
บริการอาหารในราคาที่พอจ่ายไหวและรสชาติที่พอกินได้

เมื่อเลี้ยวมุมถนนและเมื่ออากาศที่หอมฟุ้งเปลี่ยนเป็นกลิ่นน้ำเน่าในตรอกหลังตึก
นิวเเองโกลล่างก็ปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าคุณอย่างกะทันหัน แต่ไม่ต้องตกใจไป

เพราะคุณไม่ได้พาลัดหลงเข้ามาตลอดกาลหรอก ขอเพียงคุณกลับหายใจ
จับกระเป๋าสเงินไว้แน่นๆ กันโดนคนล้วง แล้วเร่งฝีเท้าเดินจากตรงนี้ไปอีกสักสองช่วงตึก
คุณก็จะไปถึงสวนสาธารณะที่พวกคนรวยชอบมาใช้เวลาวาง
ตรงนั้นเองที่นิวแองโกลบนเปิดประตูให้คุณอีกครั้ง ผู้คนแต่งตัวงดงามเดินอยู่ทั่วทุกแห่ง
เสียงหัวเราะร่าเริงย้อมสีตีกรามให้ดูสดใส พื้นถนนสะอาดน่าปลาดลงแทบเท้า รวากับได้ยินเสียง
'ยินดีต้อนรับสู่โลกชั้นบนอีกครั้งหนึ่ง' ดังขึ้นจากเหนือหัวพร้อมการโปรยริบบิ้นสารพัดสี

เมื่อเมืองทั้งสองทับซ้อนกันอยู่เช่นนี้
ทุกคนในนิวแองโกลจึงยอมเคยไปเยือนทั้งเมืองบนและเมืองล่างอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้
แม้แต่รองเท้าคู่ที่เก่าขาดที่สุดก็ต้องเคยเดินผ่านหน้าโรงละครหรูหรา
ไม่ว่าหมวกจะแพงขนาดไหนก็ต้องเคยเลื่อนลงปิดใบหน้าของผู้เป็นนาย
ยามเดินผ่านย่านเปลี่ยวร้างของเมือง

กระนั้น โจเอลก็แน่ใจว่า บรรดาขุนนางและคนมีเงินเหล่านั้น
ล้วนไม่เคยเข้ามาถึงชั้นล่างที่แท้จริงของเมืองหรอก

เพราะชั้นล่างที่แท้จริงนั้น ไม่ใช่สถานที่ แต่เป็น *ความรู้สึก*
ความรู้สึกต่ำต้อย แปลกแยกผิด ที่ผิดทาง ยามเดินผ่านด้านบนของเมือง,
ความรู้สึกอับอายทั้งที่รู้ว่าตัวเองไม่ได้ทำอะไรผิด
ยามเดินสวนกับสภาพสตรีที่แต่งกายสวยงามและมาจากตระกูลชั้นสูง,
ความหิวโหยที่ทำให้เหนื่อยกักกินกระเพาะตัวเองยามค่ำคืน,
ความหนาวเหน็บระหว่างเดินทะเลลุยฝ่ำสายลมเดือนธันวาคม
โดยสวมเสื้อผ้าที่ซักรแล้วซักรอีกจนบางเกินไป, ความหวาดกลัวว่าพรุ่งนี้จะไม่มีหลังคาคุ้มหัว
ระหว่างที่ซ่อนตัวอยู่ใต้เตียง ปล่อยให้เจ้าหนี้และเจ้าของบ้านเช่าทุบประตูต่อไปเรื่อยๆ,
ความสิ้นหวังเมื่อได้ยินเศษเงินสองสามเหรียญสุดท้ายในกระเป๋ากะทบกัน
เสียงนั้นคอยแต่กระซิบว่า *แกกำลังจะหิวตาย*

นั่นแหละคือที่อยู่ของ *โลกชั้นล่างที่แท้จริง* ซึ่งคนรวยจะไม่มีวันเข้าใจ
ประตูสู่โลกใบนั้นจะปรากฏขึ้นทุกครั้งที่ความหมดหวังและอับจนหนทางเกาะกุมจิตใจ
กว่าจะรู้ตัวก็ย้ายเข้าไปเป็นพลเมืองของโลกชั้นล่างที่ต่ำที่สุดเสียแล้ว
โดยยังไม่ได้เคลื่อนย้ายร่างไปที่ไหนเลย

ครั้งแรกที่โจเอลมองดูโอลิเวอร์ เขาคิดว่าคนคนนี้ไม่มีวันเข้าใจหรอก...

ในขณะที่เดียวกัน ตัวเขาเองก็คงไม่เคยเห็นนิวแองโกลบนที่แท้จริง
โลกแห่งความหรูหรา งดงาม โลกที่เขาไม่มีวันเข้าถึง โจเอลคิดภาพมันไม่ออก
ในวันแรกที่พบกัน โอลิเวอร์แถมประตูโลกชั้นบนเปิดออกให้ได้เขาเห็น
สิ่งที่อยู่ภายในยื่นแขนออกมาคว้ามือ ย้วยวนดึงดูด
แต่เขารู้ดีว่า...ตัวเองไม่มีเงินซื้อบัตรผ่านประตู

"ผมจะให้เงินสูงกว่าที่คุณได้จากร้านขายการนอน" ขุนนางโน้มตัวมา เอาศอกทำเขา
ยื่นข้อเสนอให้กับเขา

"มันไม่เกี่ยวกับเรื่องเงิน" โจเอลตอบ

ดวงตาสีฟ้าซิดนั้นมองลึกเข้ามาในตาเขา
เส้นผมสีอ่อนเกือบขาวทำให้ภาพลักษณ์ของโอลิเวอร์ดูเลื่อนลอยอย่างประหลาด
"แล้วคุณอยากได้อะไรล่ะ"

สลีปเปอร์หลับตาลง มันเกี่ยวกับความรู้สึกของเขาเอง และเขาก็ไม่ยากสูญเสียสิ่งนี้ มันเป็นไมก็อย่างที่เขายังมีเหลืออยู่ มันช่วยให้เขารักษาความเป็นมนุษย์เอาไว้ได้...

ชายหนุ่มเอ่ยทั้งที่ในลำคอแห้งผาก

“ไม่ว่าคุณจะทำอะไรได้อะไร ไปขอจากคนอื่นเถอะ”

แต่ขุนนางก็คือขุนนาง ถ้าพวกเขาอยากได้อะไร พวกเขาก็ต้องได้ สัปดาห์ต่อมาโอลิเวอร์มาที่บ่อนอีกครั้ง ถามหาโจเอล แต่ชายหนุ่มไม่ได้ไปทำงานที่คาสีโนในวันนั้น...

เขาไปทำงานที่ร้านรับซื้อการนอน

แน่นอนว่าโจเอลอยากใช้ชีวิตตามปกติเหมือนคนอื่น ๆ

เขาอยากทำงานอื่นที่ไม่ใช่การบรรจุสลีปน็อก

แต่เขาไม่สามารถหยุดนอนแล้วมาทำงานอื่นอย่างถาวรได้

การหาเงินด้วยงานในบ่อนนั้น ไม่เพียงพอสำหรับค้ายานอนหลับ

สุดท้ายแล้วการลงกลองก็คือวิธีที่ได้เงินดีที่สุด และเมื่อเขาไปอัดสลีปน็อก

ความต้องการยากก็ยิ่งเพิ่มขึ้น นี่เป็นวงจรที่ไม่สามารถหลบหนีไปได้

โจเอลเริ่มรู้สึกว่าตัวเองกำลังจะพัง เขาอยากหยุดขายการนอน

อยากออกไปจากวงจรนี้ นั่นหมายความว่า...เขาต้องการเงินสักก้อน ก้อนใหญ่มาก

การจะเลิกนอนไม่ใช่เรื่องง่าย

ในช่วงแรกร่างกายของเขาจะยังไม่สามารถนอนหลับตามปกติได้และยังต้องใช้ยานอนหลับอยู่ เงินที่ต้องใช้ซื้อยาเป็นสิ่งที่ดีคนที่เลิกให้กลับเข้ามาในวงจรอีกครั้งแล้วครั้งเล่า

พวกเขาปลุกปลอบตัวเองว่า *ฉันจะนอนอีกแค่ชั่วโมงเดียว*

ขอแค่ได้เงินพอซื้อยาอีกสักแผงเท่านั้นเอง...

แล้วหลังจากนั้น พวกเขา ก็จะหลุดเข้ามาอีกครั้ง อีกครั้ง และอีกครั้ง

ดังนั้นโจเอลจึงต้องการเงินสักก้อนหนึ่ง

เพื่อจะได้มีเงินไว้ซื้อยานอนหลับหลังหยุดขายการนอนอย่างถาวร หากมีياسำรองไว้มากพอ การหลุดออกจากวงจรนี้ก็อาจเป็นไปได้

ทางใดกันที่จะทำให้เขาได้เงินจำนวนนั้นมา

นัยน์ตาสีฟ้าอ่อนของโอลิเวอร์วาบเข้ามาในมโนสำนึก

โจเอลมุ่งหน้าผ่านม่านฝนสีเทาไปยังคฤหาสน์ฮิลตัน แต่เมื่อเขาไปถึง

เด็กรับจ้างขับรถแท็กซี่ที่นั่งอยู่บนบาทวิถีฝั่งตรงข้ามก็บอกเขาว่าคุณชายขึ้นรถออกไปข้างนอก

เมื่อสองสามชั่วโมงก่อน นักนอนจึงได้แต่ยืนรออยู่เงียบๆ ท่ามกลางสายฝนที่พรำลงมา

เมื่อขุนนางกลับจากบ่อน ก็ได้พบว่ามิใครบางคนรออยู่ที่หน้ารั้วบ้านแล้ว

โอลิเวอร์สั่งให้รถม้าหยุด เขาเปิดประตูแล้วเดินลงมา

ปล่อยให้สายฝนสีเทาโรยลงบนเสื้อคลุมราคาแพง

ฝนพวกนี้ถมฝุ่นควันจากการเผาไหม้ถ่านหิน ควันเดียวกับที่ปกคลุมทั่วท้องฟ้านิวแองโกล

ขุนนางทอดตามองดูชายร่างผอม รอให้โจเอลเป็นคนพูดก่อน

“คุณจะให้เท่าไร” คนมารอเอ่ยถามตรงประเด็น

“คุณอยากได้เท่าไรล่ะ” โอลิเวอร์ตอบตามประสาคนไม่มีความกังวลเรื่องเงินทอง

พวกเขาย้ายเข้ามาคุยกันในห้องรับแขกเช่นเดิม สาวใช้หุ่นยนต์เอาขามาให้
ขุนนางรินชาให้ใจเอลด้วยตัวเอง

“ครั้งแรกของผม ผมอยากมั่นใจว่ามันจะเป็นประสบการณ์ที่ดี
ผมไม่อยากเห็นบ้านสลัมชอมช่อ หรือโลกชั้นล่างของพวกคุณ” ขุนนางประสานมือไว้บนตัก
มองหน้าใจเอลด้วยท่าที่เหนือกว่า “คุณจะไปเก็บสลีปน็อกให้ผมได้เมื่อไหร่ล่ะ”

“เมื่อไหร่ก็ได้ ผมจะเข้าร้านอีกที่พรุ่งนี้เช้า คุณจะเอาก่อนนั้นเลยก็ได้”

“งั้นคืนนี้” เจ้าของบ้านโน้มน้าวข้ามโต๊ะ “เราไปเที่ยวกัน พรุ่งนี้เช้าคุณจะได้ฝืนดิหน้อย
ตกลงไหม”

ไม่มีช่องให้ปฏิเสธ ชายหนุ่มจ้องหน้าเจ้าของบ้าน

“คุณมีธุระอะไรรีเปล่า” ขุนนางอดสูสำหรับถาม

ทั้งที่เมื่อครู่ตกลงให้เขาเรียบร้อยเสร็จสรรพ

ใจเอลเหลือบตามองโอลิเวอร์ คบคุมสีหน้าตัวเองไม่ได้ตอนที่ตอบเสียงหนักว่า
“คนต่ำๆ อย่างผมคงไม่มีธุระอะไร”

โอลิเวอร์ลุกขึ้นโดยไม่ใส่ใจถ้อยคำและท่าทีเสียดสี เขาบอกว่า
“คุณไปกับผมในชุดนั้นไม่ได้” จากนั้นก็พยักหน้าให้แขกลุกขึ้น
ร่างสะอืดสะอองของโอลิเวอร์เดินไปยังประตูบานหนึ่งซึ่งอยู่ตรงสุดห้อง
ถัดจากนาฬิกาเจ้าคุณปัส น้ำตาลเข้มที่ดูเก่าแก่ คุณชายหมุนเปิดประตู
ใบหน้าหันมามองใจเอล ใช้สายตาเรียกให้เดินตามมา

โอลิเวอร์พาเขาเดินไปตามทางเดินซึ่งค่อนข้างมืด ใจเอลมองสังเกตไปรอบๆ
เขาคิดตั้งแต่มาที่นี้เมื่อคร่าวก่อนแล้วว่า คฤหาสน์แห่งนี้ร้างและเงียบ
นอกจากคุณชายเจ้าของบ้านแล้ว เขาไม่เคยเห็นใครอื่นเลย เว้นก็แต่หุ่นยนต์นั้น
ไม่มีเงาของคนใช้คนอื่น ไม่มีคนสวน

ไม่มีเสียงกุกกักที่พอจะบ่งได้ว่ามีสิ่งมีชีวิตอื่นอาศัยอยู่ที่ไหนสักแห่งในบ้านหลังนี้
มันอาจไม่ใช่คฤหาสน์ที่ใหญ่โตอะไร แต่ก็เหมือนจะมีคนรับใช้น้อยเกินไป
และมีเจ้าบ้าน...เพียงคนเดียวเท่านั้นหรือ

“คุณอยู่คนเดียวหรือ” เขาตัดสินใจถาม

“ผมเป็นลูกโทน พ่อแม่ของผมจากไปหมดแล้ว”

โอลิเวอร์ตอบระหว่างพาเขาเดินตามทางเข้าไปในส่วนลึกของบ้าน ทางเดินนี้มืด
พื้นปูพรมสีแดงเข้มเหมือนเลือด ดูหนาหนักและอมฝุ่นเล็กน้อย
สองข้างผนังมีรูปวาดติดอยู่มาก ชายคนนี้น่าจะนิยมซื้องานศิลปะมาสะสม
เท่าที่เห็นเขามีรสนิยมดีทีเดียว

ภาพที่ใจเอลเห็นไม่ใช่ผลงานของพวกศิลปินหัวสมัยใหม่ที่วาดรูปดูแทบไม่รู้เรื่อง
และไม่ได้ถึงกับโบราณคร่ำครึเหมือนภาพวาดในโบสถ์ เป็นงานสายกลางๆ
ที่ให้ความรู้สึกสงบและเยือกเย็น

...ภาพพวกนี้ก็คงเหมือนเจ้าของบ้าน ที่มีท่าทางแบบขุนนางเก่า
แต่ก็มีหุ่นยนต์ทำความสะอาดอยู่ในบ้าน

โอลิเวอร์หยุดตรงหน้าประตูห้องห้องหนึ่ง

“คุณคงคิดว่าบ้าน ไม่มีคนสินะ ผมไม่อยากจ้างคนในบ้านมากนัก
เพราะรู้สึกว่ามันไม่เป็นส่วนตัว เลยเน้นจ้างพนักงานไปกลับเอา
คนทำความสะอาดกับคนครัวมาเข้ากลับเย็น...” เขากล่าวและวางมือลงบนบานประตู

“หลายคนอาจบอกว่า

การจ้างคนนอกเข้ามาช่วยดูบัญชีหรือทำงานบ้านจะทำให้ความลับของตระกูลรั่วไหล แต่สำหรับผม การมีคนในที่รู้ทุกอย่างต่างหากที่อันตราย เพราะสุดท้าย คนในที่มีข้อมูลทุกอย่างนั้นแหละจะหักหลังเรา”

โอลิเวอร์เปิดประตูแล้วนำใจเอลเข้าไปด้านใน ชายหนุ่มเห็นเสื้อผ้ามากมายเรียงรายอยู่บนราวแขวน จำนวนมากกว่าเสื้อผ้าทั้งหมดของเขาพร้อมกันแล้วคุณสาม บนพื้นที่บนชั้นยังมีกล่องกระดาษอีกนับไม่ถ้วน ชุนนางยืนตัวตรงท่ามกลางสิ่งของเหล่านั้น มองหน้าเขา เอ่ยเสียงราบเรียบ “คุณคงสวมเสื้อผ้าของผมได้ ผมจะเลือกกระดุมกับไทด์ที่สีเข้ากันให้”

โอลิเวอร์ให้คำแนะนำกับเขาระหว่างที่เลือกเสื้อผ้า เสื้อเชิ้ตสีขาว เสื้อกั๊กสีเข้มโทนเดียวกับกางเกงขายาว เสื้อนอกสีอ่อนกว่า เจ้าของบ้านพลิกดูผืนไทด์อย่างตั้งอกตั้งใจ ปากย้ำกำชับให้เขาไม่ตอบคำถามใดแก่ใครก็ตามในสถานที่ซึ่งพวกเขากำลังจะไป ‘ผมเป็นผู้ติดตาม’ คือถ้อยคำที่ชุนนางกำชับให้ใช้ เส้นผมทรงหนแต่เพราะตัดเองของเขาถูกหวีเก็บขึ้นจนหมด เนื้อตัวถูกห่อด้วยเสื้อผ้าเนื้อดีไร้ปมด้ายระคายผิว สะอาดอย่างที่เขาไม่เคยคิดฝันว่าเสื้อผ้ามันจะสะอาดได้ ชุนนางพ่นน้ำหอมใส่ตัวเขา จับไหยินหนึ่งๆ วางหมวกทรงสูงลงบนหัว พินิจมองแล้วยิ้มเหมือนพอใจในผลงานของตน แล้วคืนนั้น ประตูสู่โลกเบื้องบนก็เปิดออกต่อหน้าใจเอล

รถม้าถูกเรียกให้มารับที่หน้าคฤหาสน์ โอลิเวอร์พานักนอนขึ้นนั่ง เขาทำทางตื่นเต้น ชีชวนให้ใจเอลดูนั่นดูนี่ไปตลอดทาง คุณชายดูจะสนุก เขาวางท่าราวกับใจเอลเป็นเพื่อนสนิทจากตระกูลใกล้เคียงกัน ซึ่งทำให้นักนอนรู้สึกแปลกๆ แต่ก็รู้สึกผ่อนคลายอยู่ในที่ ไม่นานนักรถม้าก็ไปถึงสถานที่ซึ่งท่านชุนนางออกคำสั่งไว้ ประตูรถถูกเปิดออก เจ้านายก้าวลงจากรถก่อน แล้วหันมาพยักหน้าให้เขาก้าวตามลงมา งานเลี้ยงจัดในคฤหาสน์ที่ใหญ่กว่าบ้านของชายคนนี้สักสิบเท่า ทิวบริเวณประดับด้วยแสงไฟสีทอง เสียงเพลงบรรเลงอยู่ตลอดเวลา เป็นเสียงจากเครื่องดนตรีราคาแพง

ให้เนื้อเสียงอ่อนหวานนุ่มนวลกว่าเครื่องดนตรีตามบาร์เหล่า ผู้หญิงสวยแทบล้มหายใจเดินสะบัดชุดกรุยกรายไปมา พวกเธอยิ้มให้เขา ช่างต่างจากยามที่เขาเดินขอมข่อยอยู่ตามถนน แคมเปญจากถาดเงินถูกยื่นเพิ่มแก้วแล้วแก้วเล่า “ดื่มซ้าๆ” ชายชุนนางเตือน เตอะมือเขาให้ลดแก้วลง สั่งให้เขายืนด้านหลังระหว่างที่ตัวเองพูดคุยกับคนอื่น หญิงสาวคนแล้วคนเล่าเดินเข้ามาคุยกับคุณชาย พวกเธอยิ้มให้ใจเอล เอียงใบหน้าอย่างมีจริต ถ้อยคำที่พวกเธอพูดล้วนเป็นข่าวลืออันไม่มีสาระ และโอลิเวอร์ก็ตอบเหมือนเพียงแค่อยากให้บทสนทนาผ่านไป ชายหนุ่มคนแล้วคนเล่าเดินเข้ามาคุยกับคุณชาย พวกเขายิ้มให้ใจเอล เขามีอวลั่งกระเป๋าวางท่า ข้อความในการสนทนาเหมือนจะมีความสำคัญแต่จริงๆ แล้วก็เพียงการอวดตนเองไปเรื่อยๆ และโอลิเวอร์ก็ตอบเหมือนเป็นหน้าที่เพื่อให้การพูดคุยไม่เงียบ

การนินทาใครบ้านไหนแต่งงานกับใคร เศรษฐีคนไหนมีข่าวลือนำบัลลังก์
ร้านอาหารเปิดใหม่ได้พ่อครัวมาจากฝรั่งเศสเลยนะ โอเปร่าและงานแสดงดนตรี
ปอนและการชกชวโนให้รินเหล้าเพิ่มอีก คำบ่นที่มีต่อชนชั้นปกครอง
และบอกว่าอากาศช่วงหลังช่างไม่น่าอภิรมย์ ควันจากการเผาถ่านหินพวกนั้น! แต่ช่างเถอะ
ดีมไวน์อีกแก้วสิ ว่าแต่คุณจะไปดูการแสดงละครเวทีวันเสาร์นี้หรือเปล่า?
ถ้อยคำไร้สาระเหล่านั้นไหลผ่านไปเรื่อยๆ

ท่ามกลางบรรยากาศอันแสนระยิบระยับจนดวงตาพร่ามัว

ทุกอย่างที่นี้ราวกับฉากในโรงละคร สวยงาม หรรษา สว่างไสว
เหมือนโลกเบื้องใต้ไม่มีอยู่จริง ความยากจนข้นแค้นไม่มีจริง
ความทุกข์และความลำบากไม่มีจริง แม้แต่ความตายก็ไม่มีจริง

โจเอลหลับตาลง *หรือที่นี้ต่างหากที่ไม่มีจริง*

โอลิเวอร์เพิ่งจบการสนทนากับชายร่างท้วมท่าทางทรงภูมิคนหนึ่ง
ท่าทางเขาจะเป็นคนฉลาด แต่ความรู้ทั้งหมดอันตรธานหายไปสิ้นเมื่อผ่านไวน์แก้วที่สาม
เมื่อชายคนนั้นผละจากไป คุณชายก็หันมาตะแคงจอเอล

“สนุกไหมวันนี้” เจ้านายถาม

“น่าตื่นเต้นดีครับ”

“มีคนชวนให้ผมไปต่อ” ขุนนางเอ่ย “คุณหน้าซีดมาก ถ้าคุณเหนื่อย
วันนี้เราจะพอแค่นี้”

“ผมดื่มน้ำเย็นตลอดเวลาอยู่แล้ว คุณน่าจะรู้ เมื่อคิดถึงอาชีพของผม...”

“ซี อย่ายุดอะไร อาจมีคนไต่ถาม” อีกฝ่ายปราม

“อันที่จริงวันนี้ผมแค่อยากพาคุณมาดูอะไรสวยๆ งามๆ”

เขาปรายตาไปทางหญิงสาวกลมหนึ่งทีแอบเหมยงมองพวกเขาอยู่

“เพื่อคุณจะไม่นอนหลับฝันดีหน่อย”

โอลิเวอร์หลับตาชั่วคราวพลางเอ่ยเบาๆ “แต่ที่ที่เราจะไปต่อจากนี้
อาจจะทำให้คุณฝันร้าย”

แล้วขุนนางก็ลืมนตา โจเอลเห็นแวตตื่นเต้นในดวงตานั้น ระหว่างที่เจ้าของดวงตาพูดต่อ
“ผมไม่ควรพาคุณไป แต่ผมพบความสนุกสนานขึ้นใหม่ในคืนนี้”

“อะไรล่ะครับ”

พวกเขามองตากันอยู่ครู่หนึ่ง โจเอลสาบานได้ว่า ภายใต้น้ำกาทันเรียบเฉย
โอลิเวอร์กำลังสนุก ชายคนนี้คงชอบความตื่นเต้น ชอบอะไรใหม่ๆ และไร้ความกังวล
การมีเงินตราและอำนาจทำให้คนเรานั้นใจในตัวเองได้มากขนาดนี้เชียวนะ
ชายหนุ่มนึกสงสัยว่าเขาจะมีวันได้เป็นเช่นนี้บ้างไหม...

“การได้พาคุณมาเห็นสิ่งที่คุณไม่เคยเห็น ทำให้ผมสนุกมากจริงๆ

ผมเลยอยากพาคุณไปต่อ... ไปให้ลึกกว่านี้” ขุนนางหยุดพูดชั่วคราว

“สถานที่ที่ผมจะไปต่อในคืนนี้ไม่ใช่ที่ที่จะเข้าไปได้ง่ายๆ คุณยังอยากเห็นมากกว่านี้ไหม
หรือคุณอยากจะทำแล้วสำหรับคืนนี้”

โจเอลเงยหน้าขึ้น มองผ่านห้องโถงที่ระยิบระยับด้วยแสงไฟ จะงดงามยิ่งกว่านี้หรือ
หรือว่าจะเปล่ากลวงยิ่งกว่านี้ แต่บางอย่างในแวตตาของโอลิเวอร์เหมือนจะบ่งความนัย...

ว่ามันจะโสมมยิ่งกว่านี้

โอกาสเช่นนี้อาจไม่มีอีกแล้วในชีวิตของเขา ชายหนุ่มกลืนน้ำลาย พยักหน้า

“ผมพร้อมจะไป”

โอลิเวอร์พาเขาขึ้นรถเพื่อจะไปสู่งานเลี้ยงซึ่ง ‘ลึกลับกว่า’ ระวังที่อยู่ในรถ
โอลิเวอร์ถามตัวเองว่ารู้สึกอย่างไรกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น
เห็นได้ชัดว่าโอลิเวอร์ไม่ได้เกลียดชังเขา ชุนนางสนใจและถูกใจเพื่อนใหม่มาก
...แต่ไม่ใช่ในฐานะมนุษย์ ตอนนี้โอลิเวอร์เป็นแค่ของเล่น
หรือไม่ก็เป็นสัตว์เลี้ยงใหม่ของชายคนนี้ และโอลิเวอร์ก็อยากรู้ว่าสุนัขจะมีปฏิกิริยาอย่างไร
เมื่อมันได้ดมเหล่าแพงๆ หรือสวมชุดผ้าไหมหรือ
คนสูงศักดิ์กำลังสนุกสนาน ผู้ต่ำต้อยรู้สึกได้
เขาถามตัวเองว่ารู้สึกอย่างไรกับสถานะนี้ โอลิเวอร์ก็มองมือตัวเอง
ถุงมือผ้าไหมสีขาวที่อีกคนยื่นให้สวมยังคงช่วยทำให้เขาอุ่น
เขากำลังสนุกกับสิ่งที่ตนไม่เคยเห็น
แต่ในขณะที่เดียวกันความรู้สึกต้อยต่ำกว่าและการถูกปฏิบัติแบบนี้ก็ทำให้หงุดหงิดใจเล็กน้อย.

..
ชายหนุ่มถอดถุงมือออก ลองขยับนิ้วดูว่าความอบอุ่นยังอยู่ในปลายนิ้วไหม
และมันก็ยังอยู่ ถุงมือผ้าไหมคู่นี้ช่างอุ่นจริงๆ อุ่นกว่าถุงมือคูใดที่เขาเคยมีมาในชีวิต
ถุงมือคู่อื่นๆ ของโอลิเวอร์ต้องมีรูขาดอยู่สักนิ้วหนึ่งเสมอ เขาเลยต้องเย็นนิ้วอยู่ทุกเมื่อเชียววัน
ที่ต่างกันก็แค่ว่าคู่นี้จะขาดที่นิ้วไหนก็เท่านั้นเอง

“ทำไมคุณถึงจ้างแม่บ้านจากร้านหุ่นยนต์” โอลิเวอร์ถามขึ้นมาโดยไม่มีปี่มิขลุ่ย
“แม่บ้านต่างจากพ่อครัว” โอลิเวอร์ตอบ “พ่อครัวจะอยู่แต่ในครัว
ไม่มีสิทธิจะสำรวจตรวจตราห้องอื่น แต่แม่บ้านนั้นเลื้อยเข้าไปได้ทุกที่ เห็นทุกอย่าง รู้ทุกสิ่ง
แม้แต่ในซอกหลืบที่ลึกที่สุด ผมจึงไม่ต้องการมนุษย์ เมแกน... หุ่นที่คุณเห็น เธอทำงานได้ดี
ไม่พูดมาก ไม่วางท่าย้วยวน ไม่เที่ยวคั่นนุ่นเปิดนินดูเล่นเพื่อความสำราญใจ”

“คุณต้องการสิ่งที่ไร้ความเป็นมนุษย์?”

“ใช่” เนื้อหาคำตอบเย็นเยียบเท่าแวมตาสีฟ้า

“งั้นที่คุณจ้างผมก็คงถูกคนแล้ว” สลิปเปอร์หลับตาลง

เขาเกลียดหุ่นยนต์ที่ดูเหมือนคน ไม่มีผิดพวกนั้น พวกมันทำให้เขาขย้อนแขง...

รู้สึกคลื่นไส้เพราะพวกมันหรือ?

เปล่า โอลิเวอร์คลื่นไส้เพราะตัวเขาเอง

หุ่นพวกนี้จะไม่สามารถเคลื่อนไหว ถ้าพวกมันไม่ได้รับกระแสไฟฟ้า
มนุษย์เองก็เหมือนกัน ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ถ้าหาก... ไม่มีเงิน

โอลิเวอร์ไม่คิดว่าสิ่งสำคัญที่สุดของคนเราคือการนอนหลับ
ในนิวเเอง โอลิเวอร์เกี่ยวข้องกับหมอผีมือดีที่ไม่เคยนอนมาหลายปีแล้วนับแต่สลิปเปอร์ถูกพัฒนา
ขึ้น นั่นหมายความว่าคนเราสามารถละทิ้งการนอนหลับได้โดยสมบูรณ์แล้ว
เขายอมรับว่ามนุษย์ต้องการอาหารและน้ำดื่ม แต่ทั้งหมดนั้นก็หมายถึงเงินไม่ใช่หรือ?

เงินตราเป็นดังกระแสไฟของมนุษย์ทั้งหลาย การใช้จ่ายเงิน ไม่ใช่ไฟฟ้า
ทำให้เราต่างจากปัญญาประดิษฐ์เหล่านั้น
แต่หลายครั้งเขาก็รู้สึกคล้ายกับว่า...ตนเองเป็นหนึ่งในพวกมัน

นักนอน...แยกออกจากเผ่าพันธุ์มนุษย์ไปสู่ความเป็นหุ่น
ถูกเสียบสายไฟเพื่อแลกกับเงินตรา เพื่อจะมีชีวิตต่อไป
เหมือนกับที่พวกนั้นเสียบสายไฟและเติมกระแสไฟฟ้าเข้าสู่ร่าง
ทุกครั้งที่เห็นพวกหุ่นยนต์ ชายหนุ่มมักกลัวว่ามันจะหันมายิ้มให้
แล้วเอ่ยทักทายว่าเขาเป็นพรรคพวก
บางทีพวกมันอาจจะรู้ก็ได้ว่าใครเป็นพวกเดียวกับมันบ้าง
ยังไม่รวมเรื่องที่ตัวเองรู้สึกแปลกแยกจากสังคมมนุษย์อยู่แล้ว
ถ้าหากสังคมมนุษย์หมายถึงการมีชีวิตอย่างปกติและแสนสุขในโลกชั้นสูง
สลีปเปอร์ก็คงอยู่ห่างจากจุดนั้นมาหลายไมล์ทีเดียว
โจเอลลิมตาขึ้นอีกครั้ง คราวนี้นัยน์ตาของเขาแห้งผากกว่าเดิม
โอลิเวอร์ไม่ได้ตอบทสนทนาอีก เขาเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่น
“ที่ซึ่งเรากำลังจะไป... ผมไม่ได้ไปที่นั่นบ่อยนัก” ขุนนางเคาะมือกับต้นขาของตัวเอง
“คนที่จะเข้าไปได้ต้องเป็นคนมีหน้ามีตาในสังคม คนอื่นอาจถามว่าคุณมาจากไหน
คุณจำคำวิเศษที่เราตกลงกันได้ใช่ไหม”
“ผมเป็นผู้ติดตามของโอลิเวอร์ เลียม ฮิลสัน” โจเอลตอบ
“ดี ถ้าบริกรถามว่าเจ้านายของคุณจะรับอะไร บอกพวกเขาว่า วันนี้ผมไม่ดื่ม
มีปัญหาสุขภาพนิดหน่อย” โอลิเวอร์นวดสันจมูกตัวเอง
“เมื่อก็คุณดื่มมาเยอะ เมาหรือ”
“เปล่า ผมไม่ดื่มที่นั่น ที่นั่นไวใจไม่ได้ ไม่รู้ว่าเครื่องดื่ม *สะอาด* หรือเปล่า
อะไรก็อาจเกิดขึ้นได้ในที่แบบนั้น คุณเองก็เหมือนกัน
ทางที่ดีอย่าแตะต้องน้ำอะไรที่พวกเขายื่นให้จะดีกว่า”
เสียงตอนคนชายพูดคำว่า *สะอาด* ฟังดูแปลกๆ
ทำให้ผู้ฟังรู้ว่าเขาไม่ได้หมายถึงสิ่งสกปรกจำพวกผงฝุ่น แต่หมายถึงยาพิลิกๆ มากกว่า
ขุนนางมองหน้าคู่สนทนา “ผมรู้ว่าคงไม่ต้องพูดเรื่องนี้ แต่...เราจะไม่ซื้ออะไรที่นั่น
ตกลงไหม”
โจเอลไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายกำลังพูดเรื่องอะไรแต่เขาก็ตอบไป “ตกลงครับ”

รถม้าจอดที่หน้าโรงโอเปร่าเก่าซึ่งปิดทำการไปแล้ว ตัวอาคารอยู่สูงจากพื้นถนน
มีบันไดหน้าตึกกว้างเท่าความกว้างของอาคาร ทอดขึ้นไปสลับกว่าชั้น
ถัดจากบันไดนั้นไปเป็นอาคารหินอ่อนที่สร้างอย่างหรูหราแต่ทรุดโทรมลงไปมากแล้ว
สีของอาคารดูเทาหะมีนในยามราตรี โอลิเวอร์ขยับมือไปมาคล้ายกังวลใจเล็กน้อย
ก่อนจะฉวยไม้เท้าที่วางพิงไว้ แล้วพยักหน้าให้ผู้ติดตาม

พวกเขาลงจากรถ เดินขึ้นบันไดมุ่งเข้าสู่ตัวอาคาร มีเศษขยะสองสามชิ้นปลิวอยู่บนพื้น
ขุนนางเดินตัวตรง คอเชิดสูง พานักนอนผ่านห้องจำหน่ายตั๋วร่างเข้าไปสู่ห้องแสดงโอเปร่า
บริเวณด้านหน้าไม่มีวีแววของสิ่งมีชีวิตใด ฝุ่นจับหนาบนป้ายโฆษณาและโต๊ะจำหน่ายตั๋ว
เป็นเขตเมืองชั้นบนที่ถูกเมืองชั้นล่างกลืนกินจนสิ้นชีวิต
ทว่าเมื่อผ่านม่านกั้นที่ทำด้วยผ้าไหมหนาหนักเข้าไป โจเอลก็ได้รู้ว่า
เมืองชั้นบนซึ่งสูงยิ่งกว่าที่เขาได้เห็นมาเมื่อหัวค่ำ
ได้แอบซ่อนอยู่ใต้ภาพลักษณ์นิวแองโกลกลางที่ผู้ฟังนั้น

หลังมานหนาหนักซึ่งแขวนกันทางเข้าไว้ มีทางเดินเล็กๆ มีดๆ
ทอดตัวไปสู่ประตูใหญ่บานหนึ่ง

ในบริเวณทางเดินนั้นมีชายในชุดสูทสีดำสามคนยืนประจำการอยู่
พวกเขาพากันโค้งต้อนรับทั้งสองเมื่อโอลิเวอร์แหวกผ้ามาน

“นี่คนติดตามของผม” ขุนนางแนะนำโจเอล ชายสามคนนั้นพยักหน้า
“การประมุขกำลังจะเริ่มแล้วครับ”

พนักงานต้อนรับเอ่ยและพาพวกเขาเดินไปยังประตูไม้บานคู่ขนาดใหญ่โตซึ่งเป็นทางเข้าห้อง
ชมโอเปร่า โจเอลสังเกตเห็นมือจับทองเหลืองบนบานประตูถูกขัดจนเงาวับ
เนื้อไม้ก็ได้รับการดูแลอย่างดี

ด้านนอกที่ผนังนั้นเป็นเพียงม่านพรางตัวที่ช่วยปกปิดความลับภายใน

ในห้องมีเก้าอี้ตั้งเรียงกันเป็นแถว แถวหลังสุดอยู่สูงและค่อยๆ
ไล่ระดับต่ำลง ไปจนถึงหน้าเวที ผนังด้านซ้ายและขวามีระเบียงยื่นออกมาข้างละสามแห่ง
สำหรับให้ผู้ชมกิตติมศักดิ์ได้นั่งดูการแสดงอย่างเป็นทางการเป็นส่วนตัว

รอบห้องตกแต่งด้วยพรมหนาสีแดง เทียนสีทองและผ้าไหมสีเงิน

ผู้คนในชุดหรูหราเดินขวักไขว่ทั่วไปหมด บางส่วนสวมหน้ากากเพื่อปกปิดตัวตน
แต่บางส่วนก็เปิดเผยโฉมหน้า เดินทักทายเพื่อนเก่า โอบไหล่กันด้วยท่าทางร่าเริง

โอลิเวอร์ก้มหัวทักทายหญิงสาวในชุดสีส้มอ่อนคนหนึ่ง ก่อนจะเดินไปหาที่นั่ง
ขุนนางกวักมือเรียกให้คนติดตามนั่งลงข้างๆ

โจเอลสังเกตเห็นนายจ้างของเขาดูสว่นท่าทีกว่าในงานเลี้ยงเมื่อครู่อย่างเห็นได้ชัด
“คุณดูไม่ค่อยสบายใจ” สลิปเปอร์กล่าว

“ผมไม่ค่อยชอบที่นี่ แต่หลายครั้งผมก็ได้หนังสือหายากจากงานนี้”
เขายกขาขึ้นไขว่ห้าง “ความจริงผมอยากจ้างตัวแทนให้คอยเข้ามาหาของให้
แต่งงานนี้เข้าได้เฉพาะคนที่เคยเห็นหน้าค่าตากันในวงสังคมเท่านั้น ผมเลยต้องมาเอง”

“คุณกำลังบอกว่า คนเฝ้าประตูรู้จักคนในแวดวงทุกคน
และคอยคัดเลือกว่าจะให้ใครเข้ามาได้หรือไม่?”

“ใช่ครับ” ขุนนางพยักหน้า “ถ้าไม่ใช่คนที่เห็นว่าคู่ควรก็จะถูกพาออกไป”
ทันใดนั้น ขุนนางก็เงยเสียงลง...

ชายชราคนหนึ่งเดินผ่านเก้าอี้ของพวกเขาไป เขามีอายุประมาณเจ็ดสิบปี
ผมเปลี่ยนเป็นสีขาวหมดแล้ว มือถือไม้เท้าเหมือนโอลิเวอร์
แต่ใช้ในการช่วยพยุงตัวมากกว่าประดับร่างกาย

ชายคนนี้สวมชุดสูทสีเทาอ่อนที่ตัดเย็บอย่างประณีต ใบหน้าของเขาดูใจดี
เหมือนคนชั้นสูงประเภทที่จะยอมยืมให้โจเอลหากเดินสวนกันตามท้องถนน

ที่เดินตามหลังชายคนนั้นมาคือหญิงสาวสองคนในชุดซึ่งตัดเย็บอย่างเรียบง่าย
แต่ดูออกว่าถูกตัดโดยช่างฝีมือ อายุของพวกเธอเกินวัยรุ่นตอนปลายไปแค่เล็กน้อย
อ่อนวัยเกินกว่าจะเป็นลูกสาว โจเอลมองเห็นหน้าของพวกเธอทั้งสอง
และเห็นว่าพวกเธอมีใบหน้าเหมือนกัน

ฝ่าแผ่นดินหรือ?

ชายคนนั้นเดินลง ไปจนถึงที่นั่งแถวหน้าสุดติดเวที
แล้วก็นั่งลง โดยมีหญิงสาวสองคนนั่งขนาบข้าง

“ฉันแปลว่าวันนี้คงจะมีนั่นสินะ” โอลิเวอร์เปิดปากพูดต่อ “ปกติผมไม่ชอบเลย”
เขาหันมาสบตาโจเอล “แต่นับว่าดี ผมอยากให้คุณได้เห็นสิ่งนี้แหละ”

ไฟหรือแสง ผู้คนที่เดินทักทายกันเริ่มหาที่นั่ง
ในโรงละครมีที่ว่างมากพอจะให้ทุกคนนั่งห่างๆ กระจัดกระจายกันได้ รอบๆ
เก้าอี้ของพวกเขาทั้งสองปราศจากผู้ชมอื่น ซึ่งโอลิเวอร์บอกว่า “นับว่าเป็นเรื่องที่ดี”
ไม่ถึงสิบนาทีต่อมา

ชายร่างผอมเล็กแต่งกายสุภาพคนหนึ่งก็เดินขึ้นมาบนเวทีและกล่าวทักทาย

“สวัสดิ์ท่านสุภาพบุรุษและสุภาพสตรี
เดอะเนมเลสขอต้อนรับท่านทั้งหลายเข้าสู่คำคืนนี้
เรามีสินค้าหลายอย่างที่เชื่อว่าท่านจะสนใจ”

“เนมเลส” นักนอนหันไปถามโอลิเวอร์ “แต่คนส่วนใหญ่ก็เปิดเผยใบหน้านี้ครับ”
ขุนนางพยักหน้า “สมาคมไร้นามไม่ได้หมายถึงลูกค้านิรนาม
แต่หมายถึงตัวสมาคมเอง วันแรกที่มีมันเปิดทำการ มันเป็นสมาคมที่ยังไม่ได้ตั้งชื่อ
และมันก็เป็นแบบนี้มาจนถึงวันนี้”

“สินค้าชิ้นแรกที่จะนำมาแสดงกันในวันนี้
คือไฮโบรอนที่ได้มาจากประเทศอาณานิคม” พิธีกรกล่าว
เขาไม่ได้ใช้เสียงสูงต่ำน่าตื่นเต้นเหมือนพวกนักมายากลบนเวที แต่พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
ฟังดูน่าเชื่อถือ

ชายสองคนเข็นรถเข็นคันหนึ่งออกมาจากฉากหลัง
เมื่อเปิดผ้าที่คลุมตัวรถออกก็เห็นไฮโบรอนใบหนึ่งตั้งอยู่ในกรอบกระจกทรงสี่เหลี่ยม
“ชาวเผ่าเชื่อกันว่าของชิ้นนี้ตกทอดมาตั้งแต่ยุคแรกที่ชนเผ่าเริ่มบูชาเทพเจ้า...”

ชายบนเวทีเริ่มอธิบายรายละเอียดของสินค้า

โอลิเวอร์หันมาอธิบายให้โจเอลฟัง “พวกเขาจับของพวกนี้มาจากหลายๆ ทาง
ทั้งทางที่ถูกกฎหมาย และทางที่ไม่...”

เมื่อบรรยายรายละเอียดของสินค้าชิ้นแรกจบลง พิธีกรก็เอ่ยถามว่า
“หากมีท่านใดสนใจสินค้า กรุณายกมือขึ้นด้วยครับ”

หญิงสาวคนหนึ่งยกมือในถุมือสีขาวยาวถึงศอกของเธอขึ้นและเสนอราคา
ไม่นานก็มีสุภาพสตรีท่าทางสูงศักดิ์อีกคนหนึ่งสู้ราคาด้วย การประมูลดำเนินไปเรื่อยๆ

“คุณสะสมหนังสือเก่าหรือครับ” สลิปเปอร์ถาม

“หนังสือและภาพวาด” โอลิเวอร์ตอบ “บางครั้งผมก็ประมูลเพื่อนำไปขายต่อ”

“เป็นอาชีพ?”

“เป็นงานอดิเรก ผมมีเงินมากพอจะไม่ต้องประกอบอาชีพ” ขุนนางตอบอย่างสงบนิ่ง
คงไม่รู้ตัวแม้แต่น้อยว่าที่พูดออกมานั้นน่าหมั่นไส้ขนาดไหน

การประมูลสินค้ายังคงดำเนินต่อไปเรื่อยๆ มีทั้งภาพเขียนของศิลปินที่ตายไปแล้ว
ซึ่งพิธีกรย้ำหลายครั้งว่าสมาคมไร้นามจะไม่รับประกันว่าเป็นของแท้หรือไม่
ตราประทับหยกของขุนนางจีนโบราณ และอัญมณีที่อ้างว่าเป็นของราชวงศ์สเปน
จนกระทั่งใกล้จะรุ่งเช้าเต็มทน รถเข็นคันใหญ่กว่าเดิมก็ถูกเข็นขึ้นมาบนเวที

โอลิเวอร์หันมามองหน้าผู้ติดตาม “คุณนะ...”

พนักงานเปิดผ้าคลุมออก สิ่งที่อยู่ใต้นั้นคือกรงที่ขังมนุษย์เอาไว้

ติดตามต่อได้ในเล่ม Ebook >>> เข้า Meb และพิมพ์ “ยุคสมัยแห่งความสิ้นหวัง”